BİLİM TARİHİNİN EN BÜYÜK YANILGISI

DARWINİZM

HARUN YAHYA

İÇİNDEKİLER

Giriş
Evrim Teorisi'nin Arka Planı
Teorinin Ortaya Atılışı
Evrim'in Ardındaki Hedef
Evrim ve İdeolojiler
Evrim'in Sözde Delilleri ve Bir Türlü Bulunamayan Fosiller
Yeryüzünde Hayat Aniden ve Çok Çeşitli Biçimlerde Ortaya Çıkmıştır
Üretilen Sahte Deliller
Temel Formlar Bile Evrimle Açıklanamıyor
Medyanın Beyin Yıkama Yöntemleri
Medya'nın Büyük Masonik Görevi: Evrimi Topluma Kabul Ettirmek
Evrim Masalları
İnsanın Evrimi Masalı
Moleküler Evrim Çıkmazı
İlkel Dünya Ortamı ve Proteinler
Mucize Molekül, DNA
Canlılık Molekül Yığınlarının Ötesinde Bir Kavramdır
"Raslantıların Doğurduğu Hücre" Masalı
Yaratılış ve Göz
Sonuç

Giriş

İnsan, sonsuz büyüklükteki bir evrende yaşamaktadır. Gözünü açtığı andan itibaren milyonlarca ayrıntı ve denge üzerine kurulu olan bir dünyayla karşı karşıyadır. Aynı zamanda bu dünya üzerinde yaşamasını sağlayan, ona sayısız zevk ve mutluluk tattırabilecek bir bedene sahiptir. Bu bedenin mükemmel özellikleri sayesinde dışındaki dünyayı görebilir, duyabilir, tadabilir.

Bu nedenle, hayatın, evrenin ve doğanın kaynağının ne olduğunu anlamak her insan için şarttır. Belki insanların büyük bir bölümü bu konu üzerinde düşünmeden, yalnızca küçük hesaplar peşinde koşarak, örneğin yalnızca yiyeceği yemeği ya da kazanacağı parayı düşünerek yaşar. Ancak hayatın anlamını düşünmeden, yalnızca bu tür geçici ve günlük konular üzerinde düşünerek yaşanan bir hayat, anlamsız bir hayattır. Çünkü insan ölümlüdür ve yemek, para, cinsellik gibi konuların hepsi ölümle birlikte önemsiz hale gelecektir. Ömrünü yalnızca bu tür konularla harcamış ve hayatın anlamı üzerinde düşünmeden yaşayıp-ölmüş olan bir insan ise, bir anlamda hayvanlara benzer bir hayat sürmüş olur.

Bu nedenle, insan onuruna yakışan tavır düşünmektir. Düşünmek; "Ben kimim?", "nasıl var oldum?", "içinde yaşadığım evren nasıl var oldu", "hayatımın amacı nedir?", "yaşamımı ve bana zevk veren milyonlarca farklı güzelliği kime borçluyum?" gibi sorular sormakla olur.

Bu sorular üzerinde temiz bir akıl ve vicdanla düşünen insanı ise, Allah'ın varlığını kolaylıkla farkedebilir. Anlar ki hayat, evrendeki mükemmel dengenin kurucusu Allah tarafından yaratılmış, her canlı kendine has özelliklerle donatılarak özel tasarımla varedilmiştir. İlk insanı (Hz. Adem) yaratan Allah, onun soyundan tüm insan neslini üretmiştir.

Ancak modern çağın insanı, apaçık olan bu yaratılış gerçeğinin yanında, sözde ona alternatif olarak öne sürülen ikinci bir iddia ile karşılaşır. Buna göre, insan ve diğer tüm canlılar, bilinçli bir yaratılışın sonucunda değil, milyonlarca tesadüfün ard arda gelmesiyle var olmuşlardır. Bu iddianın adı, evrim teorisidir.

Ancak modern bilim göstermektedir ki, evrim teorisi alternatif bir varoluş açıklaması olmak bir yana, en ufak bir tutar yanı bulunmayan bir dogmatik inanıştan başka bir şey değildir. Bilimsel veriler, sürekli olarak evrim teorisinin iddialarının imkanszlığını göstermektedirler.

Evrim teorisinin tüm bunlara rağmen bilimsel bir gerçek gibi tüm dünyada savunulmasının ardında ise, bazı siyasi ve sosyal hedefler yatar.

Bu kitapçıkta, evrim teorisinin bilim tarafından nasıl yalanlandığını ve buna rağmen hangi amaçlarla savunulduğunu inceleyeceğiz. Burada özet olarak değindiğimiz konular hakkında daha kapsamlı bilgi elde etmek isteyenler, Vural Yayıncılık tarafından yayınlanan "Evrim Aldatmacası" isimli kitabımıza başvurabilirler.

Evrim Teorisi'nin Arka Planı

Evrim Teorisi, bugün dünyayı etkilemekte olan diğer pek çok düşünce sistemi gibi, Avrupa'da doğmuş ve oradan diğer toplumlara propaganda yoluyla ihraç edilmiştir. Bu nedenle, bu teorinin hangi amaçla ortaya atıldığını ve neden sürekli olarak gündemde tutulduğunu anlamak için, Avrupa'da yaşanan büyük değişime biraz değinmekte yarar var.

Avrupa, Ortaçağ boyunca din tarafından yönetilen toplumlardan oluşuyordu. Din, insanların en büyük yol göstericisi olarak kabul ediliyordu. İnsanlar, kendilerinin ve içinde bulundukları evrenin Allah tarafından yaratıldığına ve yine O'nun tarafından yokedileceğine, ölümün ardından da O'na hesap vereceklerine inanıyorlardı. Toplum düzeni, bu inanç üzerine, yani insanın ve evrenin "yaratılmış" olduğu gerçeğine dayanarak kurulmuştu.

Ancak Ortaçağ Avrupası, her ne kadar üstte sayılan doğruları içerse de, pek çok yanlışı da içinde barındırıyordu. Bir kere, "din" denilen şey, Allah'ın insanlara verdiği gerçek ve orijinal din (Hak Din) değildi. Dinin içine pek çok yabancı unsur karışmıştı. Dinin saflığının bozulması, taassubun doğmasına yol açmıştı. Kilise'nin tutucu ve dar görüşlü bazı yönleri vardı. Ayrıca dinin içine pek çok hurafe karışmıştı ve bu hurafeler de doğal olarak akla uygun gelmiyordu. İnsanlar, biraz da Kilise'nin baskısıyla, hurafelerle karıştığı için akılcı olmayan, insan ruhuna bazı yönlerde ters düşen bu dini biraz zorlanarak da olsa kabul ediyorlardı. Ancak bu durum böyle süremezdi. İki ihtimal vardı, birincisi, dinin, içine sokulan hurafelerden temizlenmesi ve saf İsevi (H. İsa'dan gelen) geleneğine dönülmesiydi, ki bu Avrupa'nın gerçek kurtuluşu olurdu. İkinci ihtimal ise, dinin tamamen reddedilmesiydi, ki bu Avrupa'nın felaketi anlamına gelirdi.

15. yüzyılda başlayan ve 19. yüzyılda zirveye çıkan bir değişim süreci sonucunda ikinci ihtimal gerçeğe dönüştü ve Avrupa dini terketti.

Ancak bu değişim kendi kendine olmamıştı. Avrupa'yı birinci seçeneğe yönelmekten, yani dini hurafelerden temizlemekten alıkoyan ve onu ikinci seçeneğe, yani dini tamamen reddetmeye yönelten bazı önemli etkenler vardı. Bu etkenler, Avrupalı toplumlar içinde var olan bazı toplum kesimleriydi. Bunlar, dini kendi çıkarları açısından çok büyük bir rakip olarak görüyorlar ve dini düzenin ne olursa olsun yıkılmasını istiyorlardı. Özellikle ticaret yoluyla gittikçe zenginleşen kesimler ve yahudiler gibi Katolik Kilise ile felsefi olarak uyuşamayan topluluklar, kendi çıkarlarını Avrupa'nın dinden kopmasında gördüler. Ancak bu şekilde daha çok kâr edebilecekleri ve güçlenebilecekleri bir düzen kurulacağına inanıyorlardı. Örneğin Avrupa'nın Katolik Kilisesi'nin kurduğu düzen nedeniyle faiz kullanmayan bir toplum olması, faiz yöntemini kullanarak kârlarını artırmak isteyen bu kesimlerin hiç hoşuna gitmiyordu. Bu nedenle faizi haram sayan Katolik Kilisesi'ne karşı, ticari sınıflar ve yahudiler gibi "düzen karşıtı" güçler tarafından desteklenen Protestan akımı, faizi serbest bıraktı. Sözkonusu Protestan akımı, dindeki dejenerasyonu daha da artırdı ve Katolik Kilisesi'ne karşı çıkan yeni güçler tarafından desteklenen alternatif bir din oldu: "Dünya işlerine" fazla karışmadığı ya da bu işleri sözkonusu güçlerin istediği şekilde düzenlediği için Protestanlık, uygun bir din modeli olarak görülmüştü.

Ancak Katolik Kilisesi'yle din-dışı bir düzeni savunan bu yeni güçler arasındaki

çekişme sürdü. Zamanla bu çekişme, büyük bir savaşa dönüştü. Kilise, bu yeni güçlere karşı koymak için, Avrupa toplumlarını dine çağırıyor ve bir düzenin meşruiyet sağlamasının ancak din ile olabileceğini söylüyordu. Buna göre, madem tüm insanlar Allah'ın kuluydu ve tüm dünya da O'na aitti, öyleyse dünya üstündeki düzen de O'nun bildirdiği (vahyettiği) şekilde olmalıydı.

İşte bu aşamada, daha çok kâr ve daha büyük güç peşinde koşan yeni güçler, anladılar ki, insanları dinden koparmadıkça, onlara istedikleri düzeni kabul ettirmek mümkün değildir. İnsanlar, kendilerinin Allah tarafından yaratılmış olduklarını ve yol göstericilerinin de Allah olduğunu kabul ettikleri sürece, bu yeni güçlerin teklif ettiği din-dışı hayat tarzını ve toplum düzenini kabul edemezlerdi.

Bunun için de, yalnızca Kilise'yi değil, dinin bizzat kendisini ortadan kaldırmalıydılar.

Dine Karşı Savaş

Nitekim öyle de oldu. Özellikle 17 ve 18. yüzyıllarda ortaya çıkan düşünürler, dinin toplumdaki etkisini azaltacak ve insanları dinden uzaklaştıracak sistemler ürettiler. İngiltere, Almanya ve en son da Fransa'da gelişen ve adına "Aydınlanma" düşüncesi denen akım, Avrupa insanlarını dinden uzaklaştırdı ve onlara "Allah'a rağmen", yani Allah'ın vahyini gözardı ederek bir dünya kurulabileceğini telkin etti. Bu düşünce, Fransız Devrimi ile birlikte zirveye ulaştı ve Kilise'ye karşı da büyük bir güç kazandı.

Ancak az önce de belirttiğimiz gibi, Aydınlanma denen bu yeni akım, kendiliğinden oluşmamıştı. Tam tersine, Kilise'nin gücünü yok ederek kendi çıkarlarına uygun bir düzen kurmak isteyen güçler bu yeni din-dışı düşünceyi oluşturmuş ve topluma kabul ettirmişlerdi. Bu din-dışı güçler, bu iş için gizli bir örgüt bile kurmuşlardı: Avrupa'nın katolik Kilisesi'ne düşman olan tüm elit tabakasını bir araya toplayan bu gizli örgüt, masonluktu. 1700'lü yılların başında ilk kez İngiltere'de varlıklarını dünyaya ilan eden ve ardından kısa sürede tüm Avrupa'ya yayılan mason örgütü, Katolik Kilisesi'ne karşı yürütülen mücadelenin bir numaralı lideri olmuştu. Kilise'ye karşı olan yahudilerle de yakın ilişki kuran ve onların desteğini arkasında bulan masonluk, bilindiği gibi, Aydınlanma akımında ve onun doğal sonucu olan Fransız Devrimi'nde lider rol oynadı. Masonların bu Kilise ve din karşıtı çizgisi o kadar belirgindi ki, , Papa XIII. Leo yayınladığı Humanum Genus adlı ünlü bildiride yeryüzünde dinin en büyük düşmanının bu örgüt olduğunu ilan etmişti. Papa, sözkonusu deklerasyonda, masonların Kilise'ye karşı büyük bir nefret içinde olduklarını ve en büyük amaçlarının tüm dini kurumları yok etmek olduğunu bildiriyor ve bir hıristiyanın asla mason olamayacağını duyuruyordu. Masonların yeryüzünde "şeytanın krallığı"nı kurmaya çalıştıklarını söyleyen Papa, tüm insanları da bu tehlikeye karşı uyarıyordu.

XIII. Leo, bir başka fermanında yahudilere de dikkat çekmiş ve yahudi önde gelenlerinin de masonlukla işbirliği yaparak Kilise'ye karşı sistemli bir mücadele yürüttüklerini söylemişti. Sözkonusu ferman, Katolik Kilisesi'nin resmi yayın organı olan Civilta Cattolica adlı aylık gazetede yayınlandı. Papa, Civilta Cattolica'nın 1881'de yayınlanan 32. sayısında, "yahudilerin Kilise'ye karşı büyük bir nefret" duyduklarını ve

"yeryüzünde huzursuzluk ve fesad çıkarmaya" çalıştıklarını ilan etti. Aynı gazetenin 34. sayısında ise, "Fransa'yı masonların yönettiği" ve "masonların kontrolünün de aslında yahudi liderlerin elinde olduğu" yazıldı. Papanın yayın organı, daha pek çok sayısında aynı konulara dikkat çekti

Ancak Katolik Avrupa düzenine en az kendileri kadar düşman olan yahudilerden büyük destek alan (yahudilerin özellikle ekonomik yönden büyük bir gücü vardı) masonlar, Katolik Kilisesi'ne karşı giriştikleri savaştan galip çıktılar. Bu da büyük ölçüde, az önce de belirttiğimiz gibi, din-dışı düşüncenin Avrupalı toplumlara kabul ettirilmesi ile oldu. Din-dışı düşüncenin dine karşı kazandığı galibiyetin en açık örneği ise Fransız Devrimi'ydi: Devrimle birlikte binlerce din adamı öldürülmüş, dini kurumlar tahrip edilmişti. Devrimden sona iktidara gelen güçlerin ortak özelliği ise, toplumu mümkün olduğunca dinden koparmak oldu. Fransız Devrimi'nin en önemli boyutunu oluşturan bu din-karşıtı ve din-dışı akım, kısa süre sonra tüm Avrupa'ya ihraç edildi.

Masonların ve yahudi önde gelenlerinin başını çektiği Kilise karşıtı ittifak, Papa otoritesine son büyük darbeyi de yine elbirliğiyle vurdu. 1870 yılına dek Orta İtalya'da varlığını sürdüren Papa Devleti, Mazzini, Garibaldi ve Cavour gibi üç büyük "üstad mason" tarafından yıkıldı. Böylece Kilise'nin otoritesi tamamen yıkıldı ve Papa devleti, bugünkü Vatikan'ın ufacık sınırına sıkıştırıldı. Mazzini'ye ve diğer mason dostlarına en büyük desteği ise, İtalya'nın Rosselli ve Nathan adlı zengin yahudi hanedanları vermişti.

Böylece 19. yüzyılda, Avrupa'daki dini düzenden rahatsız olan güçler, bu düzeni yıkmışlar ve yerine kendi çıkarlarına uygun bir düzen yerleştirmişlerdi. Bunun için de Avrupalı toplumlar, dinden koparılmış ve din yerine yeni kıstasları yol gösterici olarak kabul etmeye başlamışlardı.

Kısacası, Avrupalı insanları, dini içine sızmış olan hurafelerden arındırmak yerine, onu tümden reddetmeye iten süreç, bazı güç odakları tarafından yönlendirilmişti. İnkar (yani Allah'ı ve ahireti tanımama), yalnızca insanların kendi başlarına sapmalarından değil, büyük ölçüde güç odaklarının telkinlerinden kaynaklanmıştı.

Bu genel bir kuraldır: Kuran da bu konuya dikkat çekmekte ve insanların inkara yönelmelerinin ardında "müstekbirlerin" (Allah'a karşı büyüklenen ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaran önde gelen inkarcılar) kurdukları "hileli düzen"lerin de yattığını bildirmektedir. Ayette bildirildiğine göre, bu "müstekbir"lere uyan halk, ahirette onlara **"...siz gece ve gündüz hileli düzenler (kurup) bizim Allah'ı inkar etmemizi ve O'na eşler koşmamızı bize emrediyordunuz..." (Sebe Suresi, 33)** diye seslenecektir.

İnkar kendi kendine oluşmamış, güç odakları tarafından üretilmişti. Evrim Teorisi'ne kadar uzanan dinden kopma sürecinin arkasında yatan sır işte buydu.

Teorinin Ortaya Atılışı

Dini düzenden rahatsız olan güç odaklarının oluşturdukları din-dışı akım 19. yüzyılda zirveye ulaştı. Bu yüzyılın özelliği, materyalist, pozitivist ve determinist görüşlerin büyük bir kabul görmesidir.

Materyalizm, tek gerçek varlığın madde olduğunu ve maddeden başka da hiçbir şeyin var olmadığını öne süren düşünce sistemiydi. Buna göre, madde ezelden beri vardı ve sonsuza kadar da var olmayı sürdürecekti. Dolayısıyla Allah'ın varlığı ve mevcut varlıkları yarattığı gerçeği reddediliyordu. Bu durumda tüm insan hayatı madde üzerine kuruluyordu ve "mana"nın hiç bir önemi kalmıyordu. İnsanlar yalnızca ve yalnızca daha çok tüketmeyi, daha çok maddeye sahip olmayı ister hale geliyorlardı. Hayatın tek anlamı ve değeri maddi güç, yani paraydı. Bu durum, maddi gücü elinde bulunduran ve bu güç sayesinde de kendisine itaat edilmesini isteyen güç odakları için oldukça elverişliydi şüphesiz. Böylece başını masonluğun çektiği güç odakları, aynı kendi kavmine **"Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi?" (Zuhruf Suresi, 51)** diye seslenerek itaat isteyen Firavun gibi bir otorite elde edeceklerdi.

Pozitivizm ve determinizm de materyalizmin doğal birer sonucuydular. Pozitivist düşünce, yalnızca bilim yoluyla ispat edilen şeylerin gerçek ve var olduğunu iddia ediyordu. Determinizm ise, yaşanan tüm olayların maddeler arasındaki ilişkilerin birer sonucu olduğunu, bir sebep-sonuç ilişkisi içinde tüm evrenin mekanik bir biçimde işlediğini sanıyordu. Bu durumda kuşkusuz kaderin varlığı, yani olayların Allah'ın iradesine göre işlediği gerçeği anlaşılamazdı. Avrupa, bu düşüncelerin kabul görmesiyle birlikte, dinden kopmanın en uç aşamasına vardı.

Ancak bu tür düşünceleri insanlara gerçekmiş gibi sunarak onları dinden koparan güç odakları için bir ihtiyaç doğmuştu. "Madde ezelden beri vardır, her şey maddedir ve tüm olaylar maddenin kendi kurallarına göre işler" demekle, evrenin her noktasında kendini gösteren yaratılış gizlenemiyordu. Canlılar dünyasının nasıl varolduğu, nasıl bu denli mükemmel bir denge üzerine oturduğu açıklanamıyordu. İnsanın nasıl olup da var olduğu, nasıl bir göze, kulağa sahip olduğu vs. izah edilemiyordu.

Aslında bunlar, yazının başında da değindiğimiz gibi, hiç bir şekilde "yaratılmamışlık" temeli üzerinde açıklanamazdı. Bir fabrikada üretilmiş olduğu her halinden belli olan bir arabanın "kendi kendine" oluştuğu gibi akıl dışı bir iddia nasıl ispatlanamazsa, tümü yaratılmış olan evrenin kendi kendine ya da "tesadüfen" oluştuğu gibi saçma bir iddia da asla ispatlanamazdı.

Ama din-dışı düzeni kuran güç odakları, ne yapıp yapıp canlıların nasıl oluştuğu sorusuna din-dışı bir cevap bulmak zorundaydı. Bu cevap, kuşkusuz doğru bir cevap olmayacaktı, ancak insanlara doğru gibi gösterilebilirdi. Yani bu cevap, kesinlikle delilli ve ispatlı bir cevap da olmayacaktı, ancak insanlara öyleymiş gibi sunulabilirdi. Sonuçta önemli olan insanların "dini önyargılardan" kurtarılmasıydı (!); bu iş nasıl olursa olsun yapılmalıydı.

İşte Evrim Teorisi bu ihtiyacı karşılamak üzere ortaya atıldı. Amaç, canlıların "yaratılmamış" olduklarını ispatlamaktı.

Bu akılsızca iddianın zekice bir türü olan teori, tüm canlıların ilkelden gelişmişe doğru birbirinden evrimleşerek var olduğunu ortaya atıyordu. Buna göre, önce tek hücreli canlılar oluşmuştu. Sonra suda yaşamın ilk örnekleri, ilk balıklar var olmuştu. Sonra günlerden bir gün, bu balıklar yürümek istemiş (!) ve karada yaşamaya başlamışlardı. Nasıl olmuşsa olmuş, solungaçları akciğere, yüzgeçleri de ayaklara dönüşmüştü!... Daha sonra bazı hayvanlar uçmak istemiş ve kanat sahibi olmuşlardı!... Hikaye böyle devam ediyor ve en son da maymunların insana dönüştükleri gibi çarpıcı bir iddiayla son buluyordu. Yani insanlar, Allah'ın yarattığı Hz. Adem ve eşinden başlayarak çoğalmamış, maymunlardan evrimleşmişlerdi. Kısacası, "yaratılmamış"lardı!..

Evrim'i ortaya atan kişilerin (önce Lamarck, sonra Darwin) yaptıkları aslında şuydu: Mutlaka ve mutlaka canlıların "yaratılmamış"olduklarını ispatlayan bir teori geliştirmeye çalışıyorlardı. Bunun için de düşünüp-taşınmış ve sonunda, birbirine benzeyen canlıların birbirinden evrimleştiği gibi bir iddia atmışlardı ortaya. Ayrıca "hayat şartları"nın hayvanları evrimleşmeye zorladığını da iddia etmişlerdi. Örneğin Lamarck, zürafaların boyunlarının uzun olmasını, ağaçların üstündeki yapraklara uzanmak istemelerinden kaynaklandığını iddia etmişti. Buna göre, nesiller boyunca zürafaların boyunları santim santim uzamıştı. Bu iddia görünüşte zekice bir iddiaydı, ancak gerçekte bir safsataydı. Çünkü bir süre sonra anlaşılmıştı ki, hayvanlar "hayat şartları" nedeniyle kazandıkları özellikleri bir öteki nesle aktarmıyorlardı. Yani bir zürafa kendisini zorlayarak boynunu bir kaç santim uzatsa bile, doğan yavrusunun boynu yine standart ölçülerde oluyordu.

Ama Lamarck'ın bu teorisinin yanlış olduğunun anlaşılması, Evrim Teorisi'nin ateşli taraftarlarının hızını kesmedi. Bu kez Charles Darwin çıktı ortaya. 1859 yılında yazdığı *On The Origin of Species by Means of Natural Selection* (Doğal Seleksiyon Yoluyla Türlerin Kökeni Üzerine) adlı kitabında, canlıların farklılığını "Doğal Seleksiyon" teorisi ile açıklamaya kalktı. Doğal Seleksiyon, doğal ortama ayak uyduramayan zayıf canlıların yok olması, bu ortama ayak uyduran güçlü canlıların da türlerini devam ettirmesine dayanıyordu. Darwin, Lamarck'ın kazanılmış özelliklerin (zürafanın boynunun sözde uzaması gibi) bir sonraki nesle aktarılması tezine doğal seleksiyonu da ekleyerek, canlı türlerinin kökenini açıklamaya çalışmıştı.

Ancak zamanla Darwin'in teorilerinin de tutarlı olmadığı ve canlıların varoluşunu açıklamaktan çok uzak olduğu ortaya çıktı. Lamarck'ın kalıtım ile ilgili teorileri kökten yanlış olduğu DNA'nın keşfedilmesiyle birlikte anlaşılmıştı. Doğal seleksiyonun ise, yeni bir tür yaratmaya yetmeyeceği görüldü: Bu sistem, bir canlı türü içinde en güçlü olanını seçip yaşatabilirdi, ancak yeni bir tür oluşturamazdı. Örneğin doğal seleksiyon sayesinde, sürüngen türleri içinde en güçlü olanlar kalabilir ve diğerleri yok olabilirdi, ancak asla ve asla sürüngenler sözgelimi kuşlara dönüşemezdi.

Ancak Evrimciler yine pes etmediler. Bu kez Neo-Darwinizm çıktı ortaya. Bu yeni Evrimcilerin tezi, canlıların farklılığının mutasyonlara dayandığı şeklindeydi. Mutasyonların, yani başta radyasyon olmak üzere canlıların DNA'sını bozan değişimlerin, farklı türlerin kökeni olduğunu öne sürdüler. Oysa zamanla bu teori de rağbet görmemeye başladı: Çünkü mutasyonlar ancak mevcut DNA kodunu bozuyordu, yeni DNA kodları üretmiyordu. Bir başka deyişle, mutasyona uğrayan canlının ancak organları köreliyor ya da yer

değiştiriyordu. Fakat yeni bir organın oluşması mümkün değildi. Üstelik mutasyonların tamamına yakını zararlıydı. Bu nedenle de mutasyon tezi, Evrim iddiasına dayanak oluşturmaktan çok uzak kaldı.

Evrim'in Ardındaki Hedef

Evrim Teorisi'nin geçirdiği süreç bize önemli bir şey göstermektedir: Evrim, bilim adamlarının araştırmaları sonucunda farkettikleri bir gerçek değildir. Bilim çevrelerinin büyük bir bölümü, Evrimin varlığına önce inanmakta, sonra da bunu ispatlamak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Ortaya attıkları Evrim modelleri bir bir çürük çıkmakta, ancak yine de bu teoriyi savunmaktan vazgeçmemektedirler.

Bu durumun en ilgi çekici örneklerinden birini, Türkiye'deki en ünlü Evrimcilerden biri olan Prof. Dr. Ali Demirsoy'un *Kalıtım ve Evrim* adlı kitabında yazdığı ilginç mantıklarda görebiliriz. Demirsoy, Evrim'in en büyük çıkmazı olan Organik Evrim'in en önemli aşamasının, yani bir proteinin "tesadüfen" oluşmasının imkansız olduğunu itiraf etmekte, ancak "doğaüstü güçler"in (Allah'ı kastediyor) varlığını kabul etmektense, bu imkansız mantığı kabul etmenin daha "bilimsel" olduğunu söylemektedir:

Özünde bir Sitokrom-C'nin (canlılığın oluşması için şart olan enzim) dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.1

Ali Demirsoy'un dediğine göre, bir "bilimsel amaç" vardır: Ve bu amaç, ne olursa olsun, canlıların yaratılmış olduklarını reddetmeyi gerektirmektedir. Canlıların yaratılmış olduklarını kabul etmektense, Demirsoy ve benzerleri, sıfır olasılık taşıyan tesadüfleri kabul etmeyi tercih etmektedirler. Demirsoy, üstteki satırlarının ardından, "bilimsel amaca daha uygun" olduğu için kabul ettiği bu olasılığın ne denli gerçek dışı olduğunu şöyle itiraf eder:

... Sitokrom-C'nin belirli aminoasit dizilimini sağlamak, bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır.2

Bu satırlarda anlatılan mantık bize şunu gösterir: Evrim bilimsel bir amaç için savunulmamaktadır. Demirsoy"un "bilimsel amaç" dediği şey, gerçekte bilimsel değildir. Çünkü bilimin genel tanımına göre, bilimadamı, önceden doğru olduğunu kabul ettiği bir şeyi ispatlamak için değil, doğru olanı bulabilmek için yola çıkar. Oysa Evrim'e gelince bunun tam tersi bir durum ortaya çıkmaktadır: Evrim, her ne olursa olsun ispatlanmaya, doğruluğu kabul ettirilmeye çalışılan bir tür inanç haline gelmiştir.

Bu durumda kolaylıkla şu sonuca varabiliriz: Evrim, "bilimsel" amaçlar için değil, siyasi amaçlar için savunulmaktadır. Bir başka deyişle, Evrim, bazı güçlerin çıkarlarına uygun bir tür ideolojidir ve bu nedenle, ne olursa olsun savunulmaktadır. Evrimden asla vazgeçmeyen ve tüm kariyerini bu kuru teoriyi ispat etmek için kullanan bilimadamları da, sözkonusu güçlerin birer üyesidirler ya da bu güçler adına çalışmaktadırlar. Evrimin öncülüğünü yapan bu bilim adamları, onlardan ve akademik çevrelere özenle yerleştirilmiş olan Evrimci "resmi ideoloji"den etkilenen diğer pek çok bilimadamı tarafından da izlenmektedir.

Peki acaba Evrim, hangi siyasi amaçlara hizmet etmekte, hangi çıkarları korumaktadır? Hangi güçler, kendilerine sağladığı bu çıkarlar karşılığında Evrim'i sürekli

olarak ayakta ve gündemde tutmaya çalışmaktadırlar?

Evrim ve İdeolojiler

Az önce Avrupa toplumlarının dinden kopuş sürecinden söz ederken, bu sürecin ardındaki bazı toplumsal güçlerden söz etmiştik. Bu güçler, dini esaslar üzerine kurulu olan Avrupa düzenini kendi çıkarlarına aykırı bulmuş ve bu nedenle de bu düzenin değişmesine öncülük etmişlerdi. Dini düzeni yıkmanın yolu ise, toplumların dinden kopmasından geçiyordu. Böylece dini otoritenin güç kaynağı kesilmiş olacaktı. Dinden kopmuş bir toplum, doğal olarak dini otoriteye bağlı kalmaya devam edemezdi. Bu din-dışı toplum, din-dışı otoriteleri kolayca meşru birer yönetim olarak kabul edebilirdi.

Avrupa'nın dinden kopmasına öncülük eden bu güçler (yeni zenginler, yahudiler ve mason örgütlenmesi altında toplanan tüm din-karşıtı unsurlar), dinin toplum hayatından çıkarılmasıyla doğan boşluğu da ustaca doldurdular: Din yerine, sözkonusu güçler tarafından geliştirilen ideolojiler Avrupalı toplumların (daha sonra da tüm dünyanın) önüne sunuldu.

18. yüzyılda doğan ve 19. yüzyılda olgunlaşan bu ideolojileri üç temel sınıfa ayırabiliriz: Liberal kapitalizm, sosyalizm ve faşizm. Bu ideolojilere baktığımızda ilk dikkati çeken, hepsinin, birbiriyle çatışan tarafları olmasına rağmen, temel bir noktada buluşuyor olmalarıdır: Sözkonusu ideolojilerin hepsi de, dinin toplum hayatından dışlanması, dini otoritenin gücünün ortadan kaldırılması konusunda hemfikirdirler. Bu nedenle hepsi de Aydınlanma felsefesinden kaynaklanan maddeci (materyalist) dünya görüşünü kabul ederler.

Çünkü bu ideolojilerin hepsi, dini düzeni yıkan din-dışı güçlerin etkisi altında doğmuş ve gelişmiştir. Kilise'nin otoritesini yıkan ve masonluk çatısı altında örgütlenen din-dışı güçler, bu ideolojilerin hepsinin gelişiminde en önemli rolü oynamışlardır. Kapitalist, sosyalist ve faşist sistemlerin ideologlarının arasında, masonların ve yahudilerin sayısı dikkat çekici bir biçimde kabarıktır.

Ancak hepsi de din-dışı bir dünya görüşünü savunan bu ideolojiler, kitapçığın başında da belirttiğimiz gibi, tutarlı bir temel sahip değildiler. Çünkü hepsi de Allah'ın varlığını tanımayan ya da gözardı eden düşüncelerdi. Hepsi, evreni ve canlıları "yaratılmamışlık" temelinde açıklamaya çalışmıyorlardı. Ve yine başta belirttiğimiz gibi, böyle bir şey mümkün olamazdı: Ne evrenin, ne de canlıların "yaratılmamış" olduklarını savunacak tutarlı bir iddia ortaya atılamazdı.

Ancak yine önceki sayfalarda belirttiğimiz gibi, bu konuda tutarlı bir düşünce öne sürülemezdi, ancak insanlara tutarlıymış gibi gösterilen düşünceler sunulabilirdi. Canlıların "yaratılmamış" olduklarını iddia eden ve binbir zahmetle doğru ve tutarlı bir düşünceymiş gibi tanıtılan Evrim, tam bu anda ideolojilerin imdadına yetişmiştir. Özellikle dinden tümüyle kopmuş olan iki büyük ideoloji ve sistem, yani kapitalizm ve sosyalizm için, Evrim, adeta bir kurtarıcı olmuştur. Bu nedenle, her iki ideolojinin de kurmayları teorinin topluma kabul ettirilmesinin önemi üzerinde dururlar.

Kuşkusuz Mason örgütlenmesi, Evrim Teorisi'nin topluma kabul ettirilmesi konusunda en çok uğraşan güçtür. Masonluğun Evrimci çizgisi, Türk Masonlarının yayın organlarına da yansımıştır. *Mason Dergisi*, Evrim'in en önemli işlevini şöyle açıklıyor:

Darwin'in Evrim kuramı doğada oluşan pek çok olayın Tanrı işi olmadığını gösterdi.3

Bir başka "mason dergisi" olan *Mimar Sinan* ise "Bugün artık en uygar ülkelerden, en geri kalmışlarına değin tek geçerli bilimsel kuram Darwin'in ve onun yolunu izleyenlerinkidir" diyor ve Yaratılış'ı bir "efsane" olarak nitelendirerek devam ediyor: "...ama kilise de batmadı, diğer dinler de. Yine dinsel öğreti olarak kutsal kitaplardaki Adem ile Havva efsanesi öğretiliyor." 4

Evrim Teorisi'nin, "dini efsaneler" (!) için sözde tek alternatif olduğunun böylece farkına varan masonlar, bu teorinin propagandasının yapılmasını da başlıca görevleri arasında kabul ediyorlar. *Mason Dergisi*, Aralık 1976 sayısında, sözkonusu "masonik görev"i şöyle ifade ediyor:

Hepimize düşen en büyük insancıl ve masonik görev; olumlu (pozitif) bilim ve akıldan ayrılmamak, bunun Evrim'de en iyi ve tek yol olduğunu benimseyerek bu inancımızı insanlar arasında yaymak, halkı olumlu bilimlerle yetiştirmektir.

Masonların bu denli üzerinde durdukları ve topluma kabul ettirmeyi kendilerine "görev" olarak kabul ettikleri Evrim, doğal olarak Kapitalist sistemin ve ona bağlı ideolojilerin bir numaralı dayanağıdır. Çünkü dini değerlere tamamen ters düşen kapitalist ahlak, ancak Allah'ın hükümlerinin tanınmadığı bir toplumda yerleşebilir. Kapitalizmin kuruluşunda ve gelişiminde büyük rolü olduğuna kuşku olmayan Mason örgütlenmesinin Evrim'i savunmasının bir nedeni budur.

Masonluğun bir diğer din-dışı ideolojinin, yani sosyalizmin gelişimindeki katkısı da kuşkusuz Evrim Teorisi'ni gündeme getirmiştir. Evrim, sosyalizmin, özellikle de kendini "bilimsel sosyalizm" olarak nitelendiren Marksizm'in de en büyük dayanaklarından biridir. Sözkonusu ideolojinin kurucuları, Evrim Teorisi'ni düşüncelerinin temeli olan "diyalektik materyalizm"in ispatı olarak gördüklerini, canlıların diyalektiğini bu teori üzerine bina ettiklerini açıkça ifade etmişlerdir.

Örneğin Marks, 16 Ocak 1861'de Lassalle'a yazdığı mektupta şöyle diyordu:

Darwin'in yapıtı büyük bir yapıttır. Tarihte sınıf mücadelesinin doğa bilimleri açısından temelini oluşturuyor.5

Marks, Engels'e yazdığı 19 Aralık 1860 tarihli mektubunda ise, Darwin'in "Türlerin Kökeni" adlı kitabı için "bizim görüşlerimizin tabii tarih temelini içeren kitap işte budur" ifadesini kullanmıştı.6

Engels ise Darwin'e olan hayranlığını şöyle belirtmişti:

Tabiat metafizik olarak değil, diyalektik olarak işlemektedir. Bununla ilgili olarak herkesten önce Darwin'in adı anılmalıdır.7

Dolayısıyla Marx'ın, Engels'in ve sayısız diğer materyalistin benzer ifadelerinden anlaşılacağı gibi, Evrim Teorisi materyalizmin bel kemiğidir.

Evrim, kuşkusuz faşizm ve ırkçılık için de önemli bir dayanak oluşturdu. Bir ırkın diğerlerine üstün olduğu gibi bir safsatayı "ispatlamaya" çalışan ırkçı düşünürler, 19. yüzyılda Darwin kuramına dört elle sarıldılar. Darwin'in, canlıların evrim süreci içinde gelişerek var oldukları ve dolayısıyla bu süreçte geçirdikleri aşamalara göre bir hiyerarşi içinde bulundukları iddiasını, bu kez toplumlara uyguladılar. "Sosyal Darwinizm" adı verilen ve Evrim'in yeni bir uyarlaması olan bu teoriye göre, bazı ırklar, Evrim süreci içinde daha iyi gelişim göstermişler ve "bilimsel" bir biçimde diğer ırklara üstünlük sağlamışlardı. "Beyaz

adam"ın diğer ırklara üstün olduğu iddiası böylece kendine sözde bilimsel bir dayanak buldu. 19. yüzyıl sömürgecileri, bu teori ile yaptıkları sömürüyü meşrulaştırmayı denediler.

Böylece, Evrim Teorisi, din-dışı tüm ideolojilerin kaynağı haline geldi. Kapitalist, sosyalist ya da faşist ideolojilerin savunucuları, aralarındaki tüm farklara rağmen, Evrim Teorisi'ne ve onun ispatlamaya çalıştığı "yaratılmamışlık" iddiasına sahip çıktılar. Çünkü bu teori sayesinde dine karşı tutarlıymış gibi gözüken bir alternatif bulmuş oluyorlardı. Bu teoriden öylesine yararlandılar ki, sonunda onu bizzat dine de uygulamaya kalktılar.

Canlıların varlığını din-dışı bir temelde sözde açıklayan teori, dinin varlığını da din-dışı bir temelde açıklamaya kalktı: Buna göre, din, Allah'ın insanlara gösterdiği yol değildi: Din, insanların toplumsal gelişim süreci içinde kendi kendilerine uydurdukları bir inançtı. "Dinlerin Evrimi" adı verilen bu teoriye göre, din ilk olarak ilkel toplumlarda tabiat güçlerine tapınma şeklinde başlamış, ardından putatapıcılığa dönüşmüş, son olarak da tek-ilahlı büyük dinler doğmuştu.

Kısacası Evrim, din-dışı dünyanın geliştirdiği tüm ideolojilerin temelini oluşturmaktadır. Dolayısıyla bu dünyanın önde gelen tüm kişi ve kurumları, bu teoriyi topluma kesin bir gerçekmişçesine kabul ettirmek durumundadırlar. Aksi takdirde, kendilerini yaratanın Allah olduğunun gerçekten farkına varan ve dolayısıyla da yalnızca O'na karşı sorumlu olduklarının bilincine ulaşan insanlar, sözkonusu ideoloji ve sistemleri tanımayacaklardır. Bu nedenle Evrim'in topluma kabul ettirilmesi, din-dışı dünyanın "olmazsa olmaz" şartıdır

Ve yine bu nedenle, bir yüzyılı aşkın bir zamandır, hem dünyada, hem de ülkemizde Evrim, sistemli bir kampanya ile topluma kabul ettirilmeye çalışmaktadır.

Evrim'in Sözde Delilleri ve Bir Türlü Bulunamayan Fosiller

Şimdiye dek incelediğimiz tüm nedenlerden dolayı, mason kaynaklarının da açıkça söylediği gibi, Evrim, din-dışı güçlerin mutlaka ve mutlaka topluma kabul ettirmek zorunda oldukları bir düşüncedir. Mason Dergisi'nin özenle vurguladığı gibi, "en büyük masonik görev, Evrim'i insanlar arasında yaymak"tır.

Ancak kuşkusuz bu "büyük masonik görev", yalnızca Evrim inancını insanlar arasında yaymakla sınırlı kalamaz. Bir de bu teorinin "ispatlanması" gerekmektedir. Çünkü insanlara, yalnızca, "siz Evrim sonucu oluştunuz, sizi Allah yaratmadı" demek yetmez, bir de bu konuda bazı "delil"ler öne sürmek lazımdır.

İşte Evrim Teorisi'nin en büyük çıkmazlarından biri buradadır: Çünkü Evrim Teorisi'ni destekleyecek somut deliller bir türlü bulanamamıştır ve bulunamamaktadır. Güneş balçıkla sıvanamamakta, tarihin en büyük yalanlarından biri olan Evrim, hiçbir şekilde ispatlanamamaktadır. Yapılan bütün araştırmalara ve harcanan büyük paralara rağmen Evrim Teorisi'ni destekleyecek bulgular bir türlü ortaya çıkmamaktadır. Oysa, eğer Evrim diye bir şey gerçekleşmiş olsaydı, binlerce hatta belki milyonlarca delilin bulunmuş olması gerekirdi.

Bilindiği gibi Evrim teorisi, bir türün bir başka türe dönüşmesinin milyonlarca yıllık uzun bir zaman dilimi içerisinde yavaş ve aşamalı olduğunu söyler. Buna göre, ilkel canlıdan karmaşık olana geçiş uzun bir zamanı kapsar ve kademe kademe ilerler. Bu iddianın doğal mantıksal sonucu ise, bu geçiş dönemi sırasında "ara-geçiş formu" adı verilen ucube canlıların yaşamış olmasını gerektirir. Evrimciler, tüm canlıların kademeli olarak birbirlerinden türediklerini iddia ettikleri için de, bu ara-geçiş formlarının türlerinin ve sayılarının milyonlarca olması gerekir.

Eğer gerçekten bu tür canlılar yaşamışlarsa, fosil kayıtlarında bunların kalıntılarına da rastlanması gerekir. Çünkü bu teze göre, ara geçiş formlarının sayısının, bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanının fosilleşmiş ara-geçiş formu kalıntılarıyla dolu olması lazımdır. Dahası, evrimciler 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yaparak bu ara geçiş formlarını aramaktadırlar. Oysa, neredeyse bir buçuk asırdır büyük bir hırsla aranan bu ara geçiş formlarından eser yoktur.

Aslında Darwin de bu ara geçiş formlarının yokluğunun farkındaydı. Fakat yine de en büyük beklentisi aranan ara geçiş formlarının gelecekte bulunmasıydı. Ancak bu ümitli bekleyişine rağmen, teorisinin en büyük açmazının bu konu olduğunu görüyordu. Bu yüzden, şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya

çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.8

Darwin'den bu yana yoğun bir şekilde hep bu fosiller arandı, fakat evrimciler için sonuç acı verici bir hayal kırıklığıydı. Bu dünyada hiçbir yerde -ne bir kıtada, ne de bir okyanusun derinliklerinde- tek bir ara geçiş formuna dahi rastlanamadı.

Yeryüzünde Hayat Aniden ve Çok Çeşitli Biçimlerde Ortaya Çıkmıştır

Fosil kayıtları az önce belirttiğimiz gibi evrim teorisinin iddialarını destekleyecek hiç bir delil sunmazlar. Aksine yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, yeryüzündeki canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Canlı yaratıkların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, 500 milyon yıl yaşında olduğu söylenen "kambriyen" tabakadır.

Kambriyen devrine ait tabakalarda bulunan canlılar ise, hiçbir ataları olmaksızın birdenbire fosil kayıtlarında belirirler. Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, deniztarakları, salyangozlar, trilobitler, süngerler, brachiopodlar, solucanlar, denizanaları, deniz kirpileri, deniz hıyarları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları, ve diğer kompleks omurgasızlara aittir. Kompleks yaratıklardan meydana gelen bu geniş canlı mozaiği şaşırtıcı bir biçimde aniden ortaya çıkmıştır, ki bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Bu tabakadaki canlıların çoğunda da, göz gibi son derece gelişmiş organlar ya da solungaç sistemi, kan dolaşımı gibi yüksek organizasyona sahip organizmalarda görülen sistemler bulunur. Fosil kayıtlarında bu canlıların atalarının olduğuna dair herhangi bir işarete rastlanılmaz. *Earth Sciences* dergisinin evrimci editörü Richard Monestarsky, canlı yaratıkların birdenbire ortaya çıkışlarını şöyle anlatır:

Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan hayvan filumları (takımları) erken Kambriyen Devir'de zaten vardırlar ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.9

Canlılığın nasıl olup da böyle birdenbire binlerce hayvan çeşidiyle dolup taştığı ve hiçbir ortak ataya sahip olmayan ayrı türlerdeki canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrimcilerin asla cevaplayamadıkları bir sorudur. Bu sebeple evrimci kaynaklar, Kambriyen Devri'nin öncesine, içinde hayatın başlangıcının oluştuğu ve "bilinmeyenin gerçekleştiği" 20 milyon yıllık hayali bir dönem koyarlar. Bu dönem "evrimsel boşluk" olarak adlandırılır. Ancak bugüne kadar hiç kimse, bu evrimsel boşluğun ne olduğunu açıklayamamıştır.

İngiliz bir biyolog ve inatçı bir evrimci olan Richard Dawkins bu konuda şunları söylemektedir:

...600 milyon yıllık Kambriyen katmanları (evrimciler bugün Kambriyen'ın başlangıcını 530 milyon yıl öncesi olarak kabul ediyorlar), başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler. Tabii ki, bu ani ortaya çıkış, yaradılışçıları oldukça memnun ediyor.10

1984 yılında, Çin'in Yunnan bölgesinin güney bölümündeki Cheng jiang'da, büyük miktarlarda kompleks omurgasız keşfedildi. Bunların arasında bulunan ve şu an soylarının tükendiği bilinen trilobitler en azından bugünkü varolan omurgasızlar kadar kompleks

yapılıydılar.

İsveçli evrimci paleontolojist Stefan Bengtson, bu durumu şöyle açıklıyor:

Eğer canlılık tarihinde herhangi bir olay, insanın yaratılışı mitine benzetilecekse, o da çok hücreli organizmaların ekolojide ve evrimde baş aktör haline geldikleri okyanus yaşamındaki ani farklılaşma dönemidir. Darwin'i şaşırtan—ve utandıran—bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır.11

Evet, gerçekten de bu kompleks canlıların hiçbir ataya veya geçiş formuna sahip olmadan aniden ortaya çıkışları bugün de evrimciler için oldukça şaşırtıcı ve can sıkıcıdır, tıpkı 135 yıl önce Darwin'e olduğu gibi. Çünkü evrimciler Darwin'den 135 yıl sonra bile bu esrara bir çözüm bulabilmek konusunda Darwin'den daha öteye gidebilmiş değillerdir.

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediğini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bir başka deyişle, canlılar evrimle oluşmamış, yaratılmışlardır.

"İşte delil" diye sundukları tüm fosillerin birbiri ardına çürümesi, Evrimcileri büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştır kuşkusuz. Ancak yine de, "belki bir gün çıkar" umuduyla, delil bulma arayışı sürmektedir.

Fakat kurdukları din-dışı dünyayı Evrim Teorisi'ne dayandıran güçlerin "belki" bulunacak bu delilleri beklemeye zamanları yoktur (ki ne kadar beklerlerse beklesinler bulamayacaklardır). Biraz öne de belirttiğimiz gibi, Evrim siyasi hedeflere hizmet eden bir düşüncedir ve bu nedenle de ne şekilde olursa olsun ispatlanmalı ve toplumlara kabul ettirilmelidir! Bu işi için gerektiğinde kirli yöntemler, yani sahtekarlıklar da devreye sokulmalıdır.

Nitekim sokulmuştur. Evrimci çalışmaların tarihi, büyük bilim sahtekarlıkları ile doludur.

Üretilen Sahte Deliller

Evrim teorisine delil arayanların en çok başvurdukları kaynak fosil kayıtlarıdır. Fosil kayıtları, geçmişte yaşamış canlıların kalıntılarını barındırırlar. Dikkatli ve tarafsız olarak incelendiğinde bu fosil kayıtlarının, evrimcilerin iddialarının aksine evrim teorisini desteklediklerini değil, çürüttükleri görülür. Ancak fosillerin genel olarak evrimciler tarafından çarpıtılarak yorumlanmaları ve kamuoyuna da taraflı bir şekilde yansıtılmaları sebebiyle birçok kişi fosil kayıtlarının gerçekten evrim teorisini desteklediğini düşünmektedir.

Fosil kayıtlarındaki bazı bulguların her türlü yoruma açık olması evrimcilerin en çok işlerine gelen noktadır. Bulunan fosiller çoğu zaman sağlıklı bir teşhiste bulunabilmek için yetersizdir. Bunlar eksik ve dağılmış kemik parçalarından oluşur. Bu sebeple, eldeki verileri çarpıtmak ve bunları istenilen doğrultuda malzeme yapmak çok kolaydır. Nitekim evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar (çizim ya da maketler) tamamen spekülatif olarak evrimsel tezleri doğrulayacak biçimde yapılır. İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayalgücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Evrimci araştırmacılar, çoğu kez yalnızca bir diş veya bir çene kemiği parçası ya da ufak bir kol kemiğinden yola çıkarak insan benzeri hayali yaratıklar çizer ve bunu sansasyonel bir biçimde insan evriminin bir halkası olarak kamuoyuna sunarlar. Bu çizimler çoğu insanın zihninde varolan "ilkel insanlar" imajının oluşmasında büyük rol oynamıştır.

Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan bu çalışmalarla sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar zaman içinde kolayca yokolan yumuşak dokulardır. Bu sebeple yumuşak dokuların spekülatif olarak yorumlanmasıyla, rekonstrüksiyonu yapan kişinin hayal gücünün sınırları içinde herşey mümkündür. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooten bu durumu şöyle açıklar:

Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neanderthal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.12

Nitekim evrimciler bu konuda o denli rahat davranmaktadırlar ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. Örneğin Australopithecus robustus (Zinjanthropus) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bunun ünlü bir örneğidir. Aynı fosil, *National Geographic* dergisinin Eylül 1960 sayısında ve *Sunday Times* 'ın 5 Nisan 1964 sayısında birbirinden çok farklı resmedilmiştir. Aynı fosilin evrimci Maurice Wilson tarafından yapılan çizimleri ise bunlardan tamamen farklıdır.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller arasında sayılabilirler. Ancak bunlar, evrim teorisinin tarihinde rastlanan bazı somut sahtekarlıklarla karşılaştırıldıklarında çok masum kalırlar.

Sahtekarlık olduğu defalarca ortaya çıkmasına rağmen bugün bile evrim taraftarı pekçok kitapta yeralan embriyo çizimlerinin sahibi Ernst Haeckel'ın itirafı, en az yapılan bu sahtekarlıklar kadar çarpıcıdır. Haeckel şöyle der:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.13

Bu itiraftan da açıkça anlaşıldığı gibi, Evrim, "bilim aşkı" uğruna üzerinde kafa yorulan bir teori değildir. Tam tersine, ne olursa olsun ispatlanmaya çalışılan bir tür inançtır. Gerektiğinde çeşitli sahtekarlıklar kullanılarak, gerektiğinde sahte deliller üreterek, "birileri" mutlaka ve mutlaka bu çürük teoriyi gerçekmiş gibi insanlara kabul ettirmek istemektedir.

Çünkü bu teorinin yanlışlanmasını asla kaldıramazlar. Çünkü bu durumda (eğer ortaya yeni bir safsata daha atmazlarsa), tüm evrenin ve insanın "yaratılmış" olduğunu kabul etmek zorunda kalacaklardır. Bu ise, din-dışı dünyanın meşruiyetinin ortadan kalkması anlamına gelir.

Sahte Fosil Üretme Çabaları

Evrim teorisine fosil kayıtlarında hiçbir geçerli delil bulamayan bazı evrimciler, sonunda kendi delillerini kendileri üretme yoluna gittiler. Evrim sahtekarlıkları adı altında ansiklopedilere bile geçen bu çalışmalar, evrim teorisinin zorla ayakta tutulmaya çalışılan bir ideoloji ve hayat felsefesi olduğunun en güzel kanıtıdır. Bu sahtekarlıkların en ünlülerini aşağıda inceleyeceğiz.

Piltdown Adamı

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı, insanın evrimine önemli bir delil olarak sunuldu.

Ünlü Amerikan paleoantropoloğu H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, "doğa sürprizlerle dolu; bu insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş" diyordu.14 1949'da British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme testi olan "flor testi" metodunu, eski bazı fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Yapılan testte Piltdown adamının çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşılmıştı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor

içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan son kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Orangutana ait çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların, çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.15 Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir maymuna aitti. Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyumdikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark bu durum karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu:

Dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir? 16

Nebraska Adamı

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Bu konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başlatılmıştı, bazıları bu dişi Pithecanthropus erectus olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalar yaratan bu fosile "Nebraska adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen takıldı: "Hesperopithecus Haroldcook II".

Birçok otorite Osborn'u destekledi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska adamının kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska adamının eşinin, çocuklarının ve tümünün birlikte doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı.

Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayalet adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, Prosthennops isimli yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir cinsine ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, yanılgıyı duyurduğu Science dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: "Görüldüğü kadarıyla Hesperopithecus ne maymun ne de insan." 17

Sonuçta Hesperopithecus haroldcook II'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri ise alelacele literatürden çıkarıldı.

Ramapithecus

Ramapithecus, evrim teorisinin en büyük ve en uzun süren yanılgılarından birisi olarak kabul edilir. Bu ad, 1932 yılında Hindistan'da bulunan ve insan ile maymun arasında, 14 milyon yıl önce meydana gelen ayrımın ilk basamağı olduğu iddia edilen fosil kayıtlarına verilmişti. Bulunduğu 1932 yılından, tamamen bir hatadan ibaret olduğu anlaşılan 1982

yılına kadar 50 sene boyunca da evrimciler tarafından kesin bir delil olarak kullanıldı.

Ramapithecus'un insan evrimindeki önemi Elwyn Simons'un *Time* dergisine yazdığı Kasım 1977 tarihli yazıdan da anlaşılmaktaydı. Şöyle diyordu: "Ramapithecus insanın tam bir atası olması için dizayn edilmiş gibidir. Eğer atamız değilse, elimizde kesin hiçbir kanıt yoktur." 18

Ülkemizde de Sevinç Karol ve arkadaşları tarafından hazırlanan ve 1979 yılında dönemin Milli Eğitim Bakanlığı'nca yayınlanan *Modern Biyoloji* kitabı da, Ramapithecus'u hemen benimsemişti: Kitapta, hiç tereddüt etmeden, "insanın bilinen en eski atası, Afrika ve Hindistan'da bulunmuş olan çene ve diş fosillerinden tanınan Ramapithecus (kuyruksuz maymun)dur" deniyordu.

Oysa, Dr. Robert Eckhardt tarafından 1972'de *Scientific American*'da yayınlanan birkaç sayfalık makaleyi okumuş olsalardı, bu kişilerin kendilerinden bu kadar emin konuşmayacakları kesindi. Eckhardt, Dryopithecus (soyu tükenmiş bir goril türü) ile Ramapithecus'un dişlerinde 24 değişik ölçüm yapmıştı. Bu ölçümlerle daha önce şempanzeler arasında yaptığı ölçümleri karşılaştırmıştı. Bu karşılaştırmalara göre, halen yaşamakta olan şempanzelerin dişleri arasındaki fark, Ramapithecus ve Dryopithecus arasındaki farktan daha fazlaydı. Eckhardt vardığı sonucu şöyle özetliyordu:

Eğer Hominid kavramından kastedilen şey, ufak bir yüze ve ufak bir çeneye sahip bir maymun değilse, bu süre içinde (14 milyon yıl önce) herhangi bir insan-maymun arası canlının yaşadığına dair elimizde delil yoktur.19

Bu yeni ara geçiş formunun bir yanılgı olduğunu ve soyu tükenmiş bir orangutandan başka birşey olmadığını ise, *Science* dergisinde çıkan 1982 tarihli "İnsanlık Bir Atasını Kaybediyor" başlıklı makale şöyle ilan etti:

Harvard Üniversitesi paleoantropologlarından David Pilbeam'a göre bugüne kadar atalarımızdan olduğunu düşündüğümüz bir grup canlı aile ağacımızdan çıkartılıyor. Birçok paleoantropolog, Ramapithecus'ların bizim Afrika maymunlarından hemen ayrılmamızdan sonraki bilinen en eski atalarımız olduğunu söylemekteydi. Ancak bunlar birkaç diş ve çene parçasına dayanıyordu. Pilbeam'a göre büyük çene ve kalın mineyle kaplı dişler insan atalarının özelliklerini taşıyor belki; ancak alt çene kemiğinin pozisyonu, birbirine yakın gözler, damağın şekli gibi daha belirgin özellikler bunun bir orangutan atası olduğunu gösteriyor.20

Piltdown adamı, Nebraska adamı ve Ramapithecus gibi fosiller bize, evrimci bilimadamlarının kendi teorilerini ispatlamak adına zaman zaman açık sahtekarlıklar ya da çarpıtmalar yapmaktan ve bunları kullanmaktan çekinmediklerini göstermektedir.

Bu durumun bilincinde olarak evrim efsanesinin diğer sözde delillerine baktığımızda ise, yine benzer bir durumla karşılaşırız: Ortada, tümüyle gerçek dışı olan bir hikaye ve bu hikayeyi desteklemek için her türlü yola başvurabilecek bir gönüllüler ordusu vardır.

Temel Formlar Bile Evrimle Açıklanamıyor

Kara Canlıları Nasıl Varoldu?

Evrimciler kara canlılarının, sudan karaya geçerek sürüngenlere dönüşen balıklardan türediğini iddia ederler. Bu ve benzeri iddialar, evrimcilerin gerçeklerden ne derece uzak bir hayal dünyasında yaşadıklarının somut bir göstergesidir.

Bu iddiaya göre fosil kayıtlarında sudan karaya geçişi gösteren sayısız ara-geçiş formu fosili olması gerekirdi. Oysa evrimcilerin elbette her konuda olduğu gibi bu konuda da ellerinde hiçbir kanıtları yoktur.

Onları böylesine dayanaksız bir iddiaya sürükleyen sebep, yaşı 410 milyon yıl olarak hesaplanan bir balık fosiliydi. Cœlacanth adı verilen bu balık birçok evrimci kaynakta, ilkel bir akciğere, gelişmiş bir beyne, karadan çıkmaya hazır bir dolaşım ve sindirim sistemine, hatta ilkel bir yürüme şekline sahip bir ara-geçiş formu olarak tanıtıldı. Bu anatomik yorumlar 1930'lu yılların sonuna kadar bütün bilim çevrelerinde tartışmasız kabul edildi. Balık sudan karaya geçişi kesinlikle ispatlayan somut bir ara geçiş formu olarak sunuluyordu.

Ancak 22 Aralık 1938'de Hint Okyanusu'nda çok ilginç bir keşif yapıldı. Yetmiş milyon yıl önce soyu tükenmiş bir ara geçiş formu olarak tanıtılan Cœlacanth ailesinin canlı bir üyesi okyanusun açıklarında ele geçti! Yok olmuş bir ara geçiş formu olarak sunulan canlının "kanlı-canlı" bir örneğinin bulunması, evrimciler açısından büyük bir şoktu kuşkusuz. Evrimci paleoantropolog J. L. B. Smith, "yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım" 21 demişti.

İlerleyen yıllarda Cœlacanth başka bölgelerde de defalarca yakalandı. 1939'da Chalumnea Nehri açıklarında ve Madagaskar kıyılarında, 1952 ve 1953'de Komor Adaları'nda olmak üzere kırktan fazla canlı Cœlacanth ele geçti.

Bunun üzerine, Cœlacanth'ın popülaritesi bir anda yok oldu. Hitching bu durumu şöyle açıklıyor:

Eski formlarından hiçbir farklılık sergilemeyen, doğal deniz ortamına tam adapte olmuş ve karaya çıkmaya hiç eğilim göstermeyen birkaç düzine Cœlacanth ele geçirilince, bu tür, derhal ara geçiş formu olarak gösterildikleri ders kitaplarından çıkarıldılar.22

Bundan sonda da evrimcilerin "sudan karaya evrimleşme" konusunda öne sürebilecekleri hiçbir ciddi delilleri olmadı.

Kuşlar Nasıl Ortaya Çıktı?

Evrimcilerin bir diğer fantezisi de kuşların meydana gelişi hakkındadır: Canlıların sudan karaya geçmelerinden sonra bunlardan bir kısmının da kanatlanarak kuşlara dönüştüklerini öne sürerler. Oysa, kara canlılarından tamamen farklı bir yapıya sahip olan

kuşların hiçbir vücut mekanizması kademeli evrim modeli ile açıklanabilir durumda değildir. Her şeyden önce kuşu kuş yapan en önemli özellik, yani kanatlar, evrim için çok büyük bir çıkmazdır. Türk evrimcilerden Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle itiraf eder:

Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır...23

Görüldüğü gibi, kanatların bu kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen tesadüfi mutasyonlar sonucunda meydana geldiği sorusu tümüyle cevapsızdır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği asla açıklanamamaktadır.

Bunların ardından bir soru daha akla gelir: Tüm bu akıl ve mantık dışı hikayeyi doğru saysak bile, bu hikayeyi doğrulaması gereken çok sayıda "tek kanatlı", "yarım kanatlı" fosil neden aksi gibi bir türlü bulunamamaktadır?

Ayrıca, bir kara canlısının uçabilmesi için sadece kanatlarının olması da yeterli değildir. Kara canlısı, kuşların uçmak için kullandıkları diğer birçok yapısal mekanizmadan yoksundur. Örneğin, kuşların kemikleri kara canlılarına göre çok daha hafiftir. Akciğerleri çok daha farklı bir yapı ve işleve sahiptir. Değişik bir kas ve iskelet yapısına sahiptirler ve çok daha özelleşmiş bir kalp-dolaşım sistemleri vardır. Bu özellikler, uçabilmenin, en az kanatlar kadar gerekli olan ön şartlarıdır. Canlının uçabilmesi için tümü birlikte ve aynı anda gerekli olan bu mekanizmalar, yavaş yavaş, "birikerek" oluşamazlar. Kara canlılarının hava canlılarına dönüştüğü teorisi bu nedenle tamamen bir safsatadır.

Evrim teorisinin, karadan havaya geçiş açmazında doğurduğu tartışmaların odağını "Archæopteryx" adı verilen kuş fosili oluşturur. Evrimcilere göre, 150 milyon yıl yaşındaki bu fosil, karadan havaya geçişin en büyük kanıtıdır. Evrimci paleoantropologlar bu canlının iskelet yapısını Velociraptor ve Dromeosaur ismi verilen küçük yapılı dinozorlara benzetirler. Bu sebeple bu canlının dinozor-kuş bağlantısını sağlayan ara geçiş formu olduğunu iddia ederler.

Archæopteryx'in dinozorlarla kuşlar arasında bir ara-geçiş formu olmadığının en açık kanıtı, uçabilmesidir. Çünkü Archæopteryx'i bir ara geçiş formu olarak tanımlayanlar, onun hala sürüngen özelliklerine sahip olan ve dolayısıyla henüz uçamayan bir canlı olduğunu öne sürerler. Konuyla ilgili en önemli uzmanlar sayılan Storris Olson ve Alan Fediccua, Archæopteryx üzerinde yaptıkları anatomik çalışmalar sonucunda, bu kuşun rahatlıkla uçabileceğini açıklamaktadırlar.24

Kısacası Archæopteryx, kesinlikle yarı sürüngen-yarı kuş bir canlı (vücudunun yarısı tüylerle, yarısı pullarla kaplı tam olarak uçamayan, ancak havada süzülebilen hayali bir ara geçiş formu) değildir. Tam olarak uçamadığı iddiaları geçersizdir: Hayvan bildiğimiz kuşlar gibi uçabilen sıcakkanlı bir kuştur.

ARCHÆOPTERYX'ten Daha Eski Kuş Fosilleri

Evrimciler, Archæopteryx'i bir ara geçiş formu olarak sunarken, onun dünyada yaşamış en eski kuş-benzeri canlı olduğu kabulünden yola çıkmışlardı. Oysa kendisinden çok daha eski tarihli bazı kuş fosillerinin bulunması, Archæopteryx'i kuşların atası konumundan kesin olarak uzaklaştırdı. Hem de bu kuşlar, Archæopteryx'e## atfedilen sözde sürüngen özelliklerinin hiçbirine sahip olmayan, tam anlamıyla "düzgün" kuşlardı.

Sözkonusu fosillerin en önemlisi, yaşı 225 milyon yıl olarak hesaplanan Protoavis'ti. İlk olarak *Nature* dergisinin Ağustos 1986 tarihli sayısında, "Fosil Kuş Evrimsel Hipotezleri Sarsıyor" başlıklı makalede varlığı duyurulan Protoavis fosili, kendisinden 75 milyon yıl daha yaşlı olduğu Archæopteryx'in kuşların atası olduğu iddiasını çürüttü. Anatomisi üzerinde yapılan incelemeler Protoavis'in mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu. Bu bulgudan sonra Archæopteryx'in uçan kuşların atası olduğu iddiası tam anlamıyla sarsıldı ve geçerliliğini de yitirdi. Ayrıca Protoavis'in evrimciler tarafından hesaplanan yaşı o kadar eskiydi ki, bu kuş, yine evrimci kaynakların verdiği tarihlere göre, yeryüzündeki ilk dinozorlardan bile daha yaşlıydı. Bu ise, kuşların dinozorlardan evrimleştikleri teorisinin kesin olarak çökmesi anlamına geliyordu.

Dahası, Protoavis'ten sonra, 1995 yılında Çin'de Archæopteryx ile aynı yaşta (yaklaşık 140 milyon yıllık) ve günümüzdeki kuşlardan yapısal olarak hiçbir farkı olmayan bir başka kuş fosili bulundu (Confuciusornis). Yine Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka kuş fosili, ortalığı daha da karıştırdı. Liaoningornis isimli bu kuşun varlığı Hou, Martin ve Alan Feduccia tarafından *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. Liaoningornis, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı.

Discover dergisindeki bir makalede şöyle deniyordu: "Kuşların kökeni nedir? Bu fosil (Liaoningornis), bunun dinozorlar olmadığını söylüyor." 25

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise "Elolulavis" oldu. Archæopteryx'ten 30 milyon yıl daha yaşlı olan Elolulavis'in kanat yapısının aynısı, günümüzde yavaş bir şekilde uçan kuşlarda görülüyordu. (Bu özellik, kuşun manevra kabiliyetini önemli ölçüde arttırmakta, kalkarken ve konarken ek kontrol olanağı sağlamaktadır.) Bunun anlamı, Archæopteryx'ten 30 milyon yıl daha yaşlı sayılan bir kuşun, çok "profesyonel" bir biçimde uçabildiğiydi.26

Bu bilgilerin ışığında Archæopteryx veya ona benzeyen diğer kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu.

Medyanın Beyin Yıkama Yöntemleri

Evrim Teorisi, az önce de incelediğimiz gibi, başını masonluğun çektiği din-karşıtı güçler tarafından çeşitli sahtekarlıklar ve sahte delillerle ispatlanmaya ve topluma kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Ancak bu bilim sahtekarlıkları ortaya çıkabilmekte ve istenenin tam tersi bir etki yaratmaktadır. Bu nedenle Evrim'i insanlara kabul ettirmeyi "en büyük masonik görev" olarak kabul edenler, bu görevi asıl olarak toplu iletişim araçları, yani medya yoluyla yerine getirmektedirler.

Aslında medya, belirli güç odaklarının toplumun düşüncesini kontrol etmek için çok yoğun bir biçimde kullandığı bir aygıttır. Bu düşünce kontrolü, Evrim'den çok daha başka konuları da içerir kuşkusuz. Ünlü Amerikalı dilbilimci ve yazar Noam Chomsky, Türkçe'ye "Medya Gerçeği" olarak çevrilen *Necessary Illusions: Thought Control in Democratic Societies* (Gerekli İlüzyonlar: Demokratik Toplumlarda Düşünce Kontrolü) adlı kitabında, medyanın güç merkezleri tarafından "toplum düşüncesini kontrol etmek" için kullanılan bir araç olduğunu detaylarıyla anlatır. "Muhalif"liği ile ünlü yazarın bildirdiğine göre, başta ABD olmak üzere, tüm Batılı devletler de aslında Nazi Almanyası ya da SSCB gibi totaliter birer devlettir (Totaliter: Tüm toplumun devleti elinde tutan güçler tarafından yönetildiği, özgürlüğün olmadığı, tüm toplumun devletin resmi ideolojisine itaate mecbur bırakıldığı yönetim düzeni, diktatörlük). ABD'nin (ve diğer Batılı devletlerin) Nazi Almanyası ve SSCB gibi "açık totaliter" devletlerden tek farkı, totaliterizmini daha örtülü bir biçimde uygulamasıdır. Chomsky'e göre, bu "gizli totaliterizm", halkın düşüncesinin medya yoluyla kontrol edilmesi sayesinde uygulanır.

Örneğin ABD bir başka ülkeye müdahale etmek ya da savaş açmak ister. Ancak halkın büyük bölümü buna karşıdır. Bu durumda "açık totaliter" bir devlet, halkın ne düşündüğünü umursamaz ve bildiğini okur. Oysa ABD gibi "gizli totaliter" bir devletin uygulaması ise daha farklıdır: Önce halkın düşüncesi bu dış müdahaleyi destekleyecek bir biçimde yönlendirilir. Medyanın propagandası sayesinde halk, farkında olmadan, hakim güçlerin istediklerine rıza gösterecek hale getirilir (Chomsky buna "rıza üretme" diyor). Noam Chomsky, Amerikan tarihinde bu yönetimin defalarca kullanıldığını, I. Dünya Savaşı'ndan bu yana, her dış müdahaleden ve savaştan önce bu tür bir "medya yoluyla beyin yıkama" programı uygulandığını ve halkın rızasının istenilen doğrultuda yönlendirildiğini bildiriyor.

Kısacası, "demokratik" etiketini taşıyan ülkelerde de, toplumun düşüncesini yönlendiren, toplumu resmi yalanlarla kandıran güçler egemendir. Medya ise, bu güçlerin bir aygıtı konumundadır. Noam Chomsky, şöyle diyor: "Halka sunulan dünya tablosunun gerçeklikle ancak çok uzaktan bağlantısı vardır. Doğru, yalanlardan kurulu binaların altında gömülüdür."

Bu durumda, medyanın bize yaptığı telkinler üzerinde biraz durup düşünmek gerekmiyor mu sizce?...

Medya'nın Büyük Masonik Görevi:
Evrimi Topluma Kabul Ettirmek

Hiç dikkat ettiniz mi?... Batı dünyasının *Time*, *Newsweek* gibi büyük ve etkili dergileri belirli aralıklarla Evrim Teorisi'ni konu edinen haberler yaparlar. Bu haberler çoğu kez kapaktan verilir. "Evrim'de yeni gelişme", "Evrim'de büyük buluş", "Darwin'i doğrulayan önemli kalıntı" gibi başlıklarla verilen bu haberlerde aslında hiç de "büyük" ve "yeni" denebilecek bir "delil" yoktur. Çoğu kez bir bilimadamının Evrim hakkındaki yeni bir düşüncesi, ya da Evrim'i ispatlamaktan uzak bir fosil konu edilir. Ama bu haberlerde ilgi çekici bir nokta vardır: Haber, yalnızca bir teori olan Evrim'i, ispatlanmış bir mutlak doğru olarak kabul eden bir üslupta yazılmıştır. Bu haberi okuyan, ya da en azından şöyle bir göz atan insanların çoğu, Evrim'i, zaten onyıllar önce ispatlanıp kesinleşmiş bir mutlak gerçek olarak algılarlar.

Bu tür medya devlerinin yaptıkları sözkonusu haberler, hemen ülkemizdeki büyük gazeteler tarafından da topluma aktarılır. Kullanılan üslup klasiktir: "Time'ın haberine göre, Evrim zincirindeki boşluğu tamamlayan çok önemli bir fosil bulundu", ya da "Newsweek'in haberine göre, bilimadamları Evrim'in açıkta kalan son noktalarını da aydınlattılar" gibi cümleler büyük puntolarla basılır. Yine ilginç bir nokta vardır: Bu yayın kuruluşları da Evrim'i mutlak bir gerçek olarak kabul ettirme amacındadırlar. Oysa ortada ispatlanmış olan hiçbir şey yoktur ki, "Evrim zincirinin son eksik halkası" bulunmuş olsun. Delil olarak öne sürülenlerin tümü, önceki sayfalarda sözünü ettiğimiz türden sahte delillerdir.

Medyanın yanısıra, bilimsel kaynaklara, ansiklopedilere, biyoloji kitaplarına bakıldığında da aynı tabloyla karşılaşmak mümkündür. Bu tür kaynakların tamamına yakını, Evrim'i mutlak bir gerçek olarak anlatırlar.

Kısacası, din-dışı güç merkezlerinin denetiminde olan medya ve akademik kaynaklar tamamen Evrimci bir bakış açısını korumakta ve bunu topluma telkin etmektedir. Bu telkin öyle etkilidir ki, zamanla Evrim Teorisi bir tabuya dönüşmüştür: Evrim'i inkar etmek, bilimle çelişmek, gerçekleri gözardı etmek olarak sunulur. Bu nedenle de, özellikle 1950'lerden bu yana Evrim'in onca açığının ortaya çıkması ve bunların Evrimci bilimadamları tarafından itiraf edilmesine rağmen, bugün dahi—yerli veya yabancı—bilim çevreleri ile basın organlarında Evrim'i eleştiren herhangi bir düşünce bulmak neredeyse imkansızdır.

Ancak sokaktaki adam, büyük bir telkinin etkisinde kaldığının ve büyük bir yalanın kendisine gerçekmiş gibi sunulduğunun çoğu kez farkında değildir. Zaten, yine çoğu kez, böyle bir şeyden şüphelenecek, "acaba aldatılıyor muyum" diye soracak bir zihin yapısına sahip değildir. Böyle bir soru sorsa bile, oturup Evrim'i araştıracak imkana da sahip değildir. Tek yapacağı, kurulu düzenin telkinine, ve bu düzene uymuş olan çoğunluğa tabi olmaktır.

Oysa çoğunluğa uymak, insanı doğruya ulaştırmaz. Çünkü sözkonusu çoğunluk, kesin delillerini gördükleri bir mutlak gerçeğe değil, yalnızca kuru bir iddiaya inanmıştır. Bu ise, Kuran ayetinin haber verdiği gibi, tam bir "şaşırıp-sapma"dır:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan

söylerler. (En'am, 116)

Evrim konusunda sistemli bir biçimde yapılan ve Evrim'i ispatlanmış bir gerçek gibi sunan telkinler ise, üzerinde biraz düşünüldüğünde yalan olduğu anlaşılacak türdendir.

Evrim Masalları

Önceki sayfalarda Evrimcilerin ürettikleri sahte delillere ve yaptıkları çarpıtmalara değinmiştik. Ancak topluma Evrim'i kabul ettirmek için kullanılan yöntemler, bu sahtekarlıklardan çok daha basittir.

En önemli ve etkili yöntem, Evrimciler tarafından yapılan "rekonstrüksiyon" çizimlerdir. Evrimci yayınlara baktığınızda bu çizimlere bolca rastlarsınız. Çizimlerde yarı insan-yarı maymun yaratıklar, çoğu kez "ailece", yer alır. Kıllı vücutlara, hafif eğik bir yürüyüşe, maymun-insan karışımı bir yüze sahip olan bu yaratıklar, Evrimci "bilimadamları" tarafından sözde bulunan fosillerden yola çıkılarak çizilmişlerdir.

Oysa bu çizimlerin hiç bir anlamı yoktur. Çünkü bulunan fosiller, yalnızca canlının kemik yapısı hakkında bilgi verir. Bu fosillerden yola çıkarak bulunan canlının vücudunun ne derece "kıllı" olduğu hakkında bir fikir yürütülemez. Aynı şekilde, canlının burnu, kulakları, dudakları saçları hakkında da hiç bir bilgi bulunamaz. Oysa Evrimciler, çizimlerde en çok burun, dudak ve kulak gibi organları yarı insan-yarı maymun şeklinde göstermektedirler.

Bu yolla, normal bir insan kafatasına da maymun burnu, kulağı ve dudağı ekleyip hayali bir ara geçit formu elde edebilirsiniz.

Nitekim Evrimciler bu konuda o denli "bol keseden" atmaktadırlar ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırılabilmektedirler. Örneğin Australopithecus Robustus (Zinjanthropus) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon çizim, bunun ünlü bir örneğidir. Önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, bir domuz dişinden yola çıkılarak "bulunan" ve ailesi ile birlikte yarı insan-yarı maymun bir görünümle çizilen hayali Nebraska Adamı da, Evrimcilerin hayal gücünün ne denli gelişmiş olduğunu gösteren bir başka örnektir.

Ama bu hayali çizimler, pek çok insan açısından Evrim'e inanmak için oldukça doyurucu bir kanıttır. "Koskoca" bilimadamları, bu tabloları kafalarından uyduracak değildirler ya!...

İşte çoğu insan bu "koskoca bilimadamları" tarafından uydurulan koca yalana, Evrim Teorisi'ne körü körüne inanır. Evrim o denli yoğun bir propaganda ile topluma kabul ettirilmiştir ki, insanlar bu teoriyi kabul etmek için delil aramazlar bile. Çoğu kişi, Evrim'in, dünyanın yuvarlak oluşu kadar kesin bir gerçek sanmaktadır.

Evrimci Douglas Dewar, teorinin topluma kabul ettirilmesinde basının oynadığı rolü şöyle anlatıyor:

Evrimcilerin basını ele geçirmelerinin önemini pek az insan fark etmiştir. Bugün pek az dergide Evrim Teorisi'ni reddeden makale çıkar. Hatta dini dergilerin bile birçokları, insanın hayvan soyundan geldiğini kabul eden modernistlerin elindedir. Genel konuşursak, bütün gazetelerin yazı işleri müdürleri, Evrim'i ispat edilmiş bir kanun olarak bilmekte ve teoriye karşı çıkan herkesi cehalet ya da delilikle suçlamaktadırlar. Hemen hepsi Evrimciler tarafından çıkarılan bilimsel dergiler ise Evrim kavramına ufak bir gölge düşürecek bir yazıyı bile yayınlamak istememektedirler. Kitap yayınlayanlar, yürürlükte olan bir teoriye karşı çıkıp da üzerine hücumlar toplayacak veya rağbet görmeyecek bir kitabı basmazlar. Hatta

basım masrafları yazara ait olsa bile, yayınevinin itibar kaybedeceğini düşünürler. Böylece halk, meseleyi tek yönlü olarak bilmektedir. Normal kitle adamı, Evrim Teorisi'ni yerçekimi kanunu gibi ispat edilmiş bir gerçek sanmaktadır.27

Evet, normal kitle adamı, Evrim'i ispatlanmış bir gerçek sanmaktadır. Yoğun propaganda ve telkin sayesinde böyle bir düşünceye kapılmıştır.

Evrimciler de bu "beyin yıkama" programının kendilerine verdiği avantajı iyi kullanırlar. Pek çok kişi Evrim'in var olduğuna öyle inandırılmıştır ki, Evrimciler ne yazarsa yazsın, "nasıl" ve "neden" gibi bir soru akıllarına gelmez. Bu nedenle de Evrimciler tutarsız iddialarını hiç bir dayanak ve delil göstermeden kolayca savunabilmektedirler.

Örneğin en "bilimsel" Evrimci kitaplarda bile, Evrim'in en büyük çıkmazlarından biri olan "sudan karaya geçiş" aşaması, çocukları bile inandıramayacak bir basitlikte anlatılır. Evrim'e göre, hayat suda başlamıştır ve ilk gelişmiş havyanlar balıklardır. Teoriye göre, nasıl olmuşsa olmuş (!), bir gün bu balıklar kendilerini karaya doğru atmaya başlamışlardır! (Buna neden olarak çoğu kez kuraklık gösterilir.) Ve yine teoriye göre, karada yaşamayı seçen balıklar, nasıl olmuşsa olmuş, yüzgeç yerine ayaklara, solungaç yerine de ciğerlere sahip olmuşlardır!

Çoğu Evrim kitabı, bu büyük iddianın "nasıl"ına hiç girmez. En "bilimsel" kaynaklarda, "ve sudan karaya geçiş gerçekleşti" gibi anlamsız bir cümle ile bu iddianın garipliği gözlerden saklanır.

Acaba bu "geçiş" nasıl gerçekleşmiştir? Bir balığın sudan çıktığında bir-iki dakikadan fazla yaşayamadığını biliyoruz. Evrimcilerin iddia ettiği gibi bir kuraklık yaşandığını ve balıkların zaruri olarak karaya yöneldiklerini kabul edersek, bu durumda balıkların başına ne gelmiş olabilir sizce? Cevap açıktır: Sudan çıkan balıkların hepsi bir-iki dakika içinde teker teker ölür. Bu iş isterse on milyon yıl sürsün, cevap yine aynıdır: Balıkların hepsi teker teker ölür. Kimse çıkıp da, "belki de bu balıklardan bazıları dördüncü milyon yılın sonunda, sudan çıkıp tam can çekiştikleri anda birdenbire akciğer sahibi olmuşlardır" diyemez. Çünkü bu, çok açık bir biçimde, mantık dışıdır.

Ancak Evrimcilerin iddia ettiği şey tam olarak budur. "Sudan karaya geçiş", "karadan havaya geçiş" ve daha milyonlarca sözde "sıçrama" bu mantıksız açıklama ile sözde açıklanmaktadır. Göz, kulak gibi son derece karmaşık organların nasıl oluştuğuna ise, Evrimciler hiç değinmemeyi kendileri açısından daha yararlı bulmaktadırlar.

Dolayısıyla Evrim büyük bir yalandır. Hem de son derece mantıksız, son derece tutarsız bir yalan. Ancak ilk başta da değimiz gibi, tutarlı gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Bu da konu hakkında deliller göstermekten çok, beyin yıkama yöntemi ile yapılır. Sokaktaki adamı "bilimsellik" maskesi ile kandırmak kolaydır: Sudan karaya geçişi temsil eden hayali bir resim çizersiniz, sudaki hayvana, karadaki "torununa" ve aradaki "ara geçit formu"na (ki bu hayali bir hayvandır) Latince isimler uydurup takarsınız. Sonra da ahkam kesersiniz: "Eusthenopteron, uzun bir Evrim süreci içinde önce Rhipitistian Crossoptergian'a, sonra da Ichthyostega'ya dönüştü". Bu "havalı" cümleyi bir de kalın gözlüklü, beyaz önlüklü bir "bilimadamı"na söyletirseniz, artık bayağı bir insanı ikna etmiş olursunuz. Çünkü "Evrim'i insanlar arasında yayma"yı "en büyük Masonik görev" kabul eden medya, ertesi gün dünyanın dört bir yanında bu büyük buluşu büyük bir heyecanla insanlara müjdeleyecektir.

Medyanın kendisine gösterdiği dünyadan başka bir dünya tanımayan çoğunluk açısından, bu "büyük delil", Evrim'e inanmak için yeter de artar bile...

İnsanın Evrimi Masalı

Medyanın Evrim'i kabul ettirmek için kullandığı yönteme dikkat edin: "İşte büyük delil" havası içinde sunulanlar, çoğu kez insanın evrimine delil olarak gösterilen kafataslarıdır. Çünkü Evrimciler, onyıllardır süren bir çaba sonucunda maymundan insana doğru uzanan bir "kafatası serisi" kavramı oluşturmayı başarmışlardır. Bunun için soyu tükenmiş bazı maymun fosilleri kullanılmış, bir takım zorlama ve çarpıtma hesaplar yapılmış, Java adamı gibi sahtekarlıklar devreye sokulmuştur. Evrimcilerin en sevdiği şey, hepsine gösterişli birer Latince isim taktıkları bu kafataslarını birbiri ardına dizip, "işte en eski atalarımızdan modern insana kadar insanoğlunun Evrim'i" demektir.

Oysa teorinin diğer iddiaları gibi insanın evrim iddiaları da tamamen temelsizdir. İnceleyelim.

Evrim teorisinin iddiasına göre insanlar ve günümüz maymunları ortak atalara sahiptirler. Bu ilkel yaratıklar zamanla evrimleşerek bir kısmı günümüz maymunlarını oluşturmuş, evrimin diğer bir kolunu izleyen bir başka grup da günümüz insanlarını oluşturmuştur.

Maymunlarla insanların - sözde - ilk ortak atalarına evrimciler, "Güney Afrika maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka birşey olmayan Australopithecusların çeşitli türleri bulunur. Bunların bazıları iri yapılı, bazıları daha küçük, daha narin yapılı canlılardır.

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslardan daha gelişmiş, günümüz insanından çok fazla farkı olmayan canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, homo sapiens, yani günümüz modern insanının oluştuğu öne sürülür.

İşin aslında, evrimcilerin ortaya attıkları bu hayali senaryoda Australopithecus ismini verdikleri canlılar, soyları tükenmiş gerçek maymunlar, homo serisindeki canlılar ise, eski tarihlerde yaşamış bugün ise nesli tükenmiş ırklara mensup insanlardır. Evrimciler bir "insan evrimi" şeması oluşturabilmek için çeşitli maymun ve insan fosillerini büyüklüklerine göre ard arda dizmişlerdir. Oysa bilimsel gerçekler, bu fosillerin kesinlikle bir evrim sürecini göstermediğini ve insanın ataları olarak gösterilen bu canlıların bir kısmının gerçek maymunlar, bir kısmının da gerçek insanlar olduklarını göstermiştir.

Şimdi hayali insan evrimi şemasının ilk basamağını oluşturan Australopithecusları inceleyelim.

AUSTRALOPITHECUSLAR: GERÇEK MAYMUNLAR

Evrimcilerin iddiası, Australopithecusların günümüz insanlarının en ilkel atası olduklarıdır. Bunlar yüz ve kafa yapıları bugünkü maymunlara benzeyen, beyin hacimleri ise günümüz maymunlarınınkinden daha küçük eski bir türdür. Ancak evrimcilerin iddialarına göre bu yaratıkların insanların atası olmasını sağlayan çok önemli bir özellikleri bulunur: İki

ayaklı olmaları.

Maymunlarla insanların hareket şekli tamamen farklıdır. İnsanlar, gerçek anlamda iki ayaklarıyla hareket eden yegane canlılardır. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Örneğin, ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örn. bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket ederler.

Evrimcilere göre, Australopithecus isimli bu ilkel yaratıklar, eğik bir biçimde her zaman iki ayak üzerinde yürümekteydiler; bunlar iki ayaklı canlılardı. Fakat iki ayakları üzerinde insanlar gibi dik olarak yürüyemiyorlardı; ancak eğik olarak yürüme kabiliyetine sahiptiler. İşte bu sınırlı iki ayaklı yürüyüş hareketi bile evrimcileri bu canlıların insanın atası oldukları yönünde cesaretlendirmeye yetmişti.

Oysa evrimcilerin, Australopithecusların iki ayaklı olduklarına dair iddialarını çürüten ilk delil, yine evrim araştırmacılarının kendilerinden geldi. Australopithecus'ların fosilleri üzerinde yapılan detaylı inceleme, evrimciler tarafından bile, bunların "fazla" maymuna benzediğinin kabulüne yol açmıştı. 1970'li yılların ortalarında Australopithecus fosilleri üzerinde detaylı anatomik araştırmalar yapan evrimci Charles E. Oxnard, Australopithecusların iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınkine benzetiyordu:

Australopithecinesler'in omuz, pelvis, bilek, ayak, dirsek ve eller gibi anatomik bölgeleri üzerinde yapılmış birçok karşılaştırmalı anatomik araştırma mevcuttur. Bütün bunlar şunu söylüyor: Bu fosillerin modern insana olan yakınlığı gerçek olmayabilir. Bütün fosil parçaları hem insandan hem de şempanze ve gorillerden farklıdır. Australopithecines'ler grup olarak incelendiğinde kendilerine has bir tür orangutana benzerlik gösterirler.28

Ancak evrimciler için esas utanç kaynağı, Australopithecusların iddia edildiği gibi iki ayaklı ve eğik olarak yürüyemeyeceklerinin anlaşılmış olması oldu. İki ayaklı ancak eğik olarak yürüdüğü iddia edilen Australopithecus'un böyle bir yapıya sahip olması fiziksel olarak son derece verimsiz olacaktı ve orantısız olarak yüksek bir enerji gerektirmekteydi. Nitekim, 1996 yılında bilgisayar uzmanı Robin Crompton, yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu gösterdi. Crompton'un vardığı sonuç şuydu: Bir canlı ya tam dik, ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilmektedir. Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Böylece Australopithecusların iddia edildiği gibi eğik ve iki ayaklı yürüyemeyeceği ortaya çıkmış oldu.

Australopithecusların iki ayaklı olmadıklarına dair belki de en önemli çalışmayı ise 1994 yılında fosil canlılar üzerinde iki ayaklılık araştırmaları yapan İngiltere Liverpool Üniversitesi, 'İnsan Anatomisi ve Hücre Biyolojisi Bölümü'nde görevli araştırmacı anatomist Fred Spoor ve ekibi yaptılar. Kulak salyangozundaki bilinçsiz denge mekanizmasından yola çıkarak araştırmalar yapan bilimadamları Australopithecusların kesinlikle iki ayaklı olmadıklarını ispat ettiler. Böylece Australopithecusların insan benzeri olduklarına dair iddianın sonu gelmiş oldu.

GERÇEK İNSAN FOSİLLERİ

Hayali insan evriminin bir sonraki basamağı ise "homo" yani insan serisidir. Bu serideki canlılar günümüz insanından çok farklı olmayan sadece ırksal bazı farklılıkları bulunan insanlardır. Evrimciler bu farklılıkları abartmaya çalışarak sözkonusu insanları günümüz insanının bir "ırkı" olarak değil, ayrı bir "tür"ü olarak yorumlamışlardır. Oysa birazdan da göreceğimiz gibi homo serisindeki insanların tümü aslında normal birer insan ırkından başka birşey değildir.

Evrimcilerin hayali şemasına göre homo türünün kendi içindeki hayali evrimi şöyledir: Önce homo erectus, sonra arkaik homo sapiens ve neandertal insanı, sonra da cro-magnon adamı ve günümüz insanı oluşur.

Homo serisindeki yukarıda saymış olduğumuz "tür"lerin hepsi, her ne kadar evrimciler aksini iddia etseler de aslında az önce de vurguladığımız gibi gerçek insanlardan başka birşey değildirler. Öncelikle evrimcilerin en ilkel tür saydıkları homo erectus'u inceleyelim.

Homo erectus'un "ilkel" bir tür olmadığını gösteren en etkileyici delil, en eski homo erectus kalıntılarından olan "Turkana Çocuğu" fosilidir. Turkana Çocuğu adlı bu fosilin 12 yaşında bir çocuğa ait olduğu ve büyüdüğü zaman 1.83 boyunda olacağı tahmin edilmektedir. Bu fosilin sahibinin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır! Uzun ve ince olan iskelet yapısı, günümüzde tropik bölgelerde yaşamakta olan insanların iskelet yapısıyla tamamen uyuşmaktadır. Bu fosil, homo erectus'un günümüz insanının bir ırkı olduğunun en önemli delillerindendir. Richard Leakey homo erectus ve günümüz insanını şöyle karışılaştırır:

Herhangi bir kişi farklılıkları farkedebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.29

Yani Leakey şunu söylemektedir ki Homo erectus ve bizim aramızdaki fark, örneğin zencilerle eskimolar arasındaki farklılıklardan fazla değildir. Homo erectus'un bu kafatası özellikleri, beslenme biçimi, genetik göç, diğer insan ırklarıyla belli bir süre kaynaşmama gibi olayların sonucunda ortaya çıkmıştır.

Homo erectus'un "ilkel" bir tür olmadığının bir başka kanıtı bunların 27.000 yıllık ve hatta 13.000 yıllık fosillerinin bulunmuş olmasıdır. Bilim dünyasında büyük yankılar uyandıran ve -bilimsel bir dergi olmayan- *Time*'da bile yayınlanan bir makaleye göre Java adasında yaşının 27.000 yıllık olduğu belirlenen homo erectus fosilleri bulunmuştur. Avusturalya'da Kow Bataklığında ise 13.000 yıllık homo sapiens-homo erectus özellikleri taşıyan bazı fosiller bulunmuştur. Bütün bu fosiller, homo erectus'un günümüze oldukça yakın tarihlerde bile yaşamını sürdürmüş olduğunu ve bunların bildiğimiz insanının bugüne dek ulaşamamış ve tarihe gömülmüş bir ırkından başka birşey olmadıklarını göstermektedir.

ARKAİK HOMO SAPİENS VE NEANDERTAL ADAMI

Arkaik homo sapiens, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek birşey

yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu türün temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avusturalyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu tür gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair çok ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimciler arkaik homo sapiense en önemli örnek olarak Hollanda'nın Neander vadisinde bulunan ve Neandertal adamı adı verilen insan fosillerini gösterirler. Zaten günümüzde birçok araştırmacı, Neandertal insanını günümüz insanının bir alttürü olarak tanımlayarak "homo sapiens neandertalensis" demektedir. Bu ırkın günümüz insanıyla beraber, aynı anda ve aynı coğrafya'da yaşadığı kesindir. Bulgular, Neandertallerin ölülerini gömdüklerini, çeşitli müzik aletleri yaptıklarını ve aynı dönemde yaşamış homo sapiens sapienslerle beraber gelişmiş bir kültürü paylaştıklarını açıkça göstermektedir. Neanderthal fosillerinin tamamen modern olan kafatasları ve iskelet yapıları da herhangi bir spekülasyona açık değildir. Bu konuda ciddi bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden Erik Trinkaus şöyle yazar:

Neanderthal kalıntıları ve modern insan kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar, şunu göstermektedir ki Neanderthallerin anatomisinde, ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde modern insanlardan aşağı sayılabilecek hiçbirşey yoktur.30

Bunlara ek olarak Neandertallerin günümüz insanına göre bazı üstünlükleri bulunmaktadır. Neandertallerin beyin hacimleri günümüz insanınkinden daha büyüktür ve bunlar vücut olarak daha sağlam yapılı ve kas gücü olarak bizlerden çok daha güçlüdürler. Yine Trinkaus şöyle der:

Neanderthallerin kendine özgü yapısı, gövde ve uzuv kemiklerinin genel olarak abartılı biçimde yapılı olmasıdır. Bütün iyi korunmuş kemikler, modern insanlar tarafından ender olarak sahip olunabilecek bir güce işaret ediyor. Dahası bu özellik sadece yetişkin erkeklerde değil, yetişkin kadınlarda, yaşlılarda ve hatta çocuklarda bile görülebiliyor.31

Kısacası Neandertaller, sadece zamanla asimile olmuş özgün bir insan ırkıdır.

Tüm bunlar, "insanın evrimi" denebilecek bir sürecin tarihte hiç yaşanmadığını gösterir. Tarihte sadece farklı maymun türleri ve bazı fiziksel özellikleri bugünkü ortalama insandan farklı olan farklı insan ırkları yaşamıştır. Evrimciler bunları birbiri ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar.

Oysa gerçekte ortada hiç bir ara form yoktur. Yani insanlar her zaman insan, maymunlar da her zaman maymun olmuşlardır.

Moleküler Evrim Çıkmazı

Önceki bölümde incelediğimiz ve "İnsanın Evrimi" masalını kökten yıkan delillerin yanında, Evrimcilerin gözlerden uzak tutmaya çalıştıkları daha binlerce konu vardır. Bunların başında Organik Evrim gelir.

Evrimciler, nesli tükenmiş maymun türlerine ait olduğu apaçık belli olan birkaç kafatasını ardarda dizerek, hayali teorilerini ispatlanmış bir gerçekmiş gibi sunarlar. Oysa insanın Evrimi'ne gelinceye dek açıklanması mümkün olmayan milyonlarca aşama daha vardır. Çünkü Evrim, yalnızca "insanın maymundan evrimleştiği"ni değil, tüm canlı hayatın Evrim süreci içinde oluştuğunu öne sürmektedir. Buna göre ilk canlı hayat, aminoasitlerin "tesadüfen" oluşmasıyla başlamış, bunu proteinler izlemiş, ardından tek hücreli canlılar ve suda hayat oluşmuş, sudan karaya, karadan havaya geçiş yaşanmış ve bu şekilde tüm canlılar birbirlerinden türemişlerdir.

Oysa üstteki cümlede çok çok kısa bir biçimde özetlediğimiz bu süreç, oluşması ihtimal dışı olan milyonlarca tesadüfe dayanmaktadır.

İhtimallerden bahsetmeden önce "doğa, canlıların en küçük yapı taşı olarak kabul edilen aminoasitleri dahi oluşturamaz mı?" sorusunu cevaplandıralım.

Bu sorunun cevaplandırılması evrimciler için oldukça önemlidir. Çünkü eğer doğa tek bir aminoasit bile üretemiyorsa, ona 'tüm canlıların yaratıcısı'ünvanı yakıştırmanın pek inandırıcı olmayacağı ortadadır.

"Canlılığın ilk olarak nasıl ortaya çıktığı" sorusu evrim teorisi açısından o denli büyük bir çıkmazdır ki, evrimciler bu konuya ellerinden geldiğince değinmemeye çalışırlar. Konuyu, "ilk canlılık tesadüfi birtakım faktörlerin etkileşimiyle suda oluştu" gibi sözlerle geçiştirmeye uğraşırlar. Çünkü bu konuda içine düştükleri çıkmaz, hiçbir şekilde aşılabilecek türden değildir. Paleontolojik evrim konularının aksine, bu konuda çarpıtmalar ve taraflı yorumlarla teorilerine yontabilecekleri fosiller de yoktur ellerinde. Bu nedenle, evrim teorisi daha başlangıç noktasında çok açık bir biçimde çürümektedir.

Bir noktayı akılda tutmakta yarar var: Evrim sürecinin herhangi bir aşamasının imkansız olduğunun ortaya çıkması, teorinin tümden yanlışlığını ve geçersizliğini göstermesi için yeterlidir. Örneğin sadece proteinlerin tesadüfen oluşumunun imkansızlığının ispatlanması, evrimin daha sonraki aşamalara ait tüm diğer iddialarını da çürütmüş olur. Bu noktadan sonra insan ve maymun kafataslarını alıp üzerlerinde spekülasyonlar yapmanın da hiçbir anlamı kalmaz.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği, uzunca bir süre evrimcilerin pek fazla yanaşmak istemedikleri bir sorundu. Ancak devamlı olarak gözardı edilen bu problem giderek kaçılamayacak bir sorun haline geldi ve 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde başlayan bir dizi araştırmayla aşılmaya çalışıldı.

İlk cevaplanması gereken soru şuydu: İlkel dünyada ilk canlı hücre nasıl ortaya çıkmış olabilirdi? Daha doğrusu, evrimciler bu soru karşısında ne gibi bir açıklama getirmeliydiler?

Soruların cevabı deneylerle bulunmaya çalışıldı. Evrimci bilimadamları ve araştırmacılar bu soruları cevaplamaya yönelik, fakat yine fazla ilgi uyandırmayan bazı

laboratuvar deneyleri yaptılar. Hayatın kökeni konusunda evrimcilerin en çok itibar ettikleri çalışma ise 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan ve Miller Deneyi ya da Urey-Miller Deneyi olarak adlandırılan deney oldu.

Evrim sürecinin ilk aşaması diye öne sürülen moleküler evrim tezini sözde ispatlamak için kullanılan yegane "delil" işte bu deneydir. Aradan onlarca yıl geçmesine, büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Bu tür çabaların kendilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrimciler benzeri deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

Sonuçta evrim teorisi, değil türlerin oluşumuna, daha canlıların yapıtaşı olan hücreleri meydana getiren tek bir protein molekülünün bile tesadüfen nasıl oluştuğuna bir açıklama getirememektedir. Yani evrim daha protein aşamasında kitlenmekte, çıkmaza girmektedir. Buna rağmen bu deney, bugün bile ders kitaplarında canlıların ilk oluşumunun evrimsel açıklaması olarak okutulmaktadır.

MİLLER'İN DENEYİ

Stanley Miller, II. Dünya Savaşı'ndan hemen sonra Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey ile birlikte birtakım mikrobiyolojik araştırmalara girişti. Hedefi, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada canlılığın kendiliğinden ve tesadüfen oluşabileceğini göstermekti. Canlıların en küçük yapıtaşları olan aminoasitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini ispatlayan bir deney yapmaya karar verdi.

Miller bu amaçla, ilkel dünyanın oluşumunda var olduğunu tahmin ettiği —ancak daha sonraları gerçekçi olmadığı anlaşılacak olan— bir atmosfer ortamını laboratuvarında kurdu ve çalışmalarına başladı. Deneyinde ilkel atmosfer olarak kullandığı karışım amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşuyordu.

Miller, metan, amonyak, su buharı ve hidrojenin doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerini biliyordu. Bunları birbirleriyle reaksiyona sokmak için dışardan enerji takviyesi yapmak gerektiğinin de farkındaydı. Bu nedenle bu enerjinin ilkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini öne sürdü. Bu varsayıma dayanarak da, yaptığı deneylerinde yapay bir elektrik deşarj kaynağı kullandı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100 °C ısıda kaynattı, öte yandan da bu sıcak ortama elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapıtaşlarını oluşturan 20 çeşit aminoasitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimciler arasında büyük de bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarıymış gibi lanse edildi. Hatta, çeşitli yayınlar olayın sarhoşluğu içinde, "Miller hayatı yarattı" şeklinde manşetler atacak kadar kendilerinden geçtiler. Oysa Miller'in sentezlediği moleküller "cansız"dı.

Bu deneyin kendi teorilerini kesinlikle doğruladığına inanan evrimciler, bundan aldıkları cesaretle hemen senaryo üretme işine giriştiler. Miller sözde, aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini ispatlamıştı. Buna dayanarak, sonraki aşamalar da hemen

kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, ilkel atmosferde meydana gelen aminoasitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "her nasılsa" bir şekilde oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek ilkel hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yanyana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı. Senaryonun en büyük dayanağı ise Miller'ın deneyiydi.

Oysa Miller deneyi, geçersizliği pek çok noktadan kanıtlanmış bir göz boyamadan başka birşey değildi.

MİLLER'İN DENEYİ YALNIZCA GÖZ BOYAMADAN İBARETTİ

Neredeyse elli yaşına giren bu deney, birçok yönden geçersizliği kanıtlandığı halde, bugün hala canlılığın sözde kendiliğinden oluşumu hakkındaki en büyük kanıt olarak evrimci literatürdeki yerini korur. Oysa Miller deneyi önyargılı ve tek taraflı evrimci mantığıyla değil de gerçekçi bir gözle değerlendirildiğinde, durumun evrimciler açısından hiç de o kadar umutlandırıcı olmadığı görülür. Çünkü hedefini, ilkel dünya koşullarında aminoasitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak olarak gösteren deney, birçok yönden bu hedefle tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller deneyinde, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak aminoasitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, aminoasitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha ederdi.

Halbuki ultraviyole, yıldırımlar, çeşitli kimyasallar, yüksek oksijen miktarı vs. gibi unsurları içeren ilkel dünya koşullarında, bu çeşit bilinçli düzeneklerin var olduğunu düşünmek bile anlamsızdır. Bu mekanizma olmadan, herhangi bir çeşit aminoasit elde edilse bile bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardır. Kimyager Richard Bliss bu çelişkiyi şöyle izah ediyor:

Miller'ın aletlerinin can alıcı kısmı olan "soğuk tuzak", kimyasal tepkimelerden biçimlenmiş ürünleri toplama ödevi görüyordu. Gerçekten bu soğuk tuzak olmadan, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı.32

Nitekim Miller, aynı malzemeleri kullandığı halde soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir aminoasit bile elde edememişti.

2- Miller'ın deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. Bu gerçeği, 1980'li yılların ortalarına doğru konuyla ilgilenen bazı jeologlar ortaya çıkardılar. Buna göre, Miller yapay ortamında olması gereken azot ve karbondioksidi göz ardı ediyor, bunların yerine metan ve amonyak kullanmayı tercih ediyordu.

Peki evrimciler neden ilkel atmosferde ağırlıklı olarak metan (CH_4), amonyak (NH_3) ve su buharının (H_2O) bulunduğu konusunda ısrar etmişlerdi? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir amino asidin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin Mc Kean, *Discover* dergisinde yayınladığı makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler. Onlara göre dünya, metal, kaya ve buzun homojen bir karışımıydı. Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyevi atmosferin daha çok azot (N_2), karbondioksit (CO_2) ve su buharından (H_2O) oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.33

Sonuç olarak, ilkel dünya atmosferinin Miller'ın tahmin ettiğinden çok daha farklı gazlardan meydana geldiği ortaya çıkmıştı.

Peki bu gazlar kullanılarak yapılacak deneylerde aminoasit elde edebilmek mümkün müydü? Amerikalı bilimadamları J. P. Ferris ve C. T. Chen'in araştırmaları bu soruya gerekli yanıtı verdi. Ferris ve Chen karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir

atmosfer ortamında Stanley Miller'ın deneyini tekrarladılar. Ve bu gaz karışımıyla bir tek molekül aminoasit bile elde edemediler.34

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.35

3- Miller'ın deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, aminoasitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, atmosferde aminoasitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı. Bu gerçek, yapılan jeolojik incelemelerde bulunan ve yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan dünyanın en eski taşlarından anlaşıldı. Taşlarda, okside olmuş demir ve uranyum birikintileri vardı.

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimcilerin iddia ettiğinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da vardır. Yapılan çalışmalar, güneşin o dönemde evrimcilerin tahminlerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını yaydığını göstermiştir.

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılar. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı, metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti.

Diğer taraftan, oksijenin bulunmadığı bir ortamda da —henüz ozon tabakası var olmadığından— çok yoğun miktarlardaki ultraviyole ışınlarına maruz kalacak olan dünya üzerinde herhangi bir organik molekülün yaşayamayacağı da açıktır. Sonuçta ilkel dünyada oksijenin var olması da olmaması da aminoasitler için yokedici bir ortam olması anlamına gelmekteydi.

4- Miller deneyinin sonucunda sadece canlılık için gerekli olan aminoasitler elde edilmemiş, bunlardan çok daha fazla miktarda canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitler de oluşmuştu. Aminoasitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda sağ-elli aminoasit çıkmıştı. Bu aminoasitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü sağ-elli aminoasitler canlı yapısında kullanılamayan aminoasitlerdi. Amerikalı biyologlar Richard B. Bliss ve Gray E. Parker bu noktayı şöyle açıklarlar:

Miller deneyinde sadece hayat için gerekli molekülleri (sol-elli aminoasitler) elde etmekle kalmamış, aynı anda evrime müdahale eden sağ-elli aminoasitlerden oluşmuş uzun bir zincir de elde etmişti.36

Sonuç olarak Miller'ın deneyindeki aminoasitlerin oluştuğu ortam canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: Miller deneyinin, canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceğini kanıtlamak gibi bir iddiası olamaz. Olay, aminoasit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar deneyinden başka birşey değildir. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları aminoasitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır. Deney aygıtı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da aminoasit

oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak ve içeri sızmasını önleyecek biçimde izole edilmiştir. Aminoasitlerin yapısında bulunan üç-beş elementten başka ilkel dünyada mevcut olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon sebebiyle aminoasitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, oluşan aminoasitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir. Ancak bu sorun da aminoasitleri oluştukları anda ortamdan ayıracak bir başka yapay düzenekle (cold trap) halledilmiştir.

Aslında bu deneyle evrimciler, bir anlamda evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, aminoasitlerin tesadüfen değil, ancak bütün koşulları özel olarak ayarlanmış kontrollü bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahaleler sonucunda elde edilebileceğini gözler önüne sermiştir.

Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, ancak yaratılış olabilir. Bu nedenle de canlılığın her aşaması, bizlere Allah'ın varlığını ve gücünü kanıtlayan bir delil niteliğindedir.

İlkel Dünya Ortamı ve Proteinler

Daha önce saydığımız bütün tutarsızlıklarına rağmen evrimciler, aminoasitlerin ilkel dünya ortamında kendi kendilerine nasıl oluşabildikleri sorusunu, Miller deneyi ile geçiştirmeye çalışırlar. Bu uydurma deneyle sözkonusu sorunun çoktan çözülmüş olduğu gibi bir izlenim vererek bugün bile insanları yanıltmaya devam etmektedirler.

Ancak canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasının ikinci aşamasında, evrimcileri, aminoasitlerin oluşumuyla kıyaslanmayacak derecede büyük bir problem beklemektedir: "Proteinler". Yani yüzlerce farklı aminoasitin belirli bir sıra içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapıtaşları.

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, aminoasitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Aminoasitlerin, proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmelerinin matematiksel imkansızlığını az önce olasılık hesapları ile inceledik. Şimdi ise protein oluşumunun kimyasal olarak da ilkel dünya koşullarında mümkün olmadığını göreceğiz.

SUDA PROTEİN SENTEZLENMESİ MÜMKÜN DEĞİLDİR

Aminoasitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken, aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar.

Bu durum, ilkel hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı kesinlikle çürütmektedir. Çünkü, kimyada "Le Châtelier" kanunu olarak bilinen kanuna göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. Sulu bir ortamda bu çeşit bir reaksiyonun gerçekleşebilmesi, kimyasal reaksiyonlar içinde "oluşma ihtimali en düşük olanı" olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve aminoasitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, aminoasitlerin, bir sonraki aşamada, birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır. Richard E. Dickinson *Scientific American*'da şöyle yazar:

Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür.[37]

Öte yandan, evrimcilerin bu gerçek karşısında ağız değiştirip, ilkel hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilkel atmosferde oluştukları varsayılan aminoasitleri ultraviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Aminoasitler karada ultraviyole yüzünden parçalanırlar. Le Chatelier prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu da evrim açısından bir başka çıkmazdır.

Mucize Molekül: DNA

Moleküler düzeyde buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, aminoasitlerin oluşumu evrimciler tarafından hiçbir şekilde aydınlatılamamıştır. Proteinlerin oluşumu ise başlı başına bir muammadır. Üstelik, sorun yalnızca aminoasit ve proteinlerle sınırlı kalmaz: Bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, hücre denen mükemmel varlık evrimciler açısından dev bir çıkmaz oluşturur. Çünkü hücre yalnızca aminoasit yapılı proteinlerden oluşmuş bir yığın değildir. Yüzlerce gelişmiş sistemi bulunan, insanoğlunun halen tüm sırlarını çözemediği karmaşıklıkta bir canlıdır. Oysa az önce belirttiğimiz gibi evrimciler, değil bu sistemlerin, hücrenin yapıtaşlarının bile nasıl meydana geldiklerini açıklayamamaktadırlar.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi hücrenin yapısının en temelindeki bu moleküllerin varlığına bile tutarlı bir izah getirememişken genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu.

1955 yılında iki bilimadamının —James Watson ve Francis Crick— DNA hakkında yaptıkları çalışmalar, biyolojide yepyeni bir çığır açtı. Birçok bilimadamı, genetik konusuna yöneldi. Yıllar süren araştırmalar sonucunda bugün, DNA'nın yapısı büyük ölçüde aydınlandı.

Burada DNA'nın yapısı ve işlevi hakkında çok temel birkaç bilgi vermek yerinde olur:

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin herbirinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bir DNA molekülünde yaklaşık olarak 3.5 milyar nükleotid, yani 3.5 milyar harf bulunur.

Bir organa ya da bir proteine ait olan DNA üzerindeki bilgiler, gen adı verilen özel bölümlerde yer alır. Örneğin göze ait bilgiler bir dizi özel gende, kalbe ait bilgiler bir dizi başka gende bulunur. Hücredeki protein üretimi de bu genlerdeki bilgiler kullanılarak yapılır. Proteinlerin yapısını oluşturan aminoasitler, DNA'da yer alan üç nükleotidin arka arkaya sıralanmasıyla ifade edilmiştir.

Vücudumuzdaki organların herbiri farklı sayıda gen tarafından kontrol edilir. Örneğin; deri 2559, beyin 29930, göz 1794, tükürük bezi 186, kalp 6216, göğüs 4001, akciğer 11581, karaciğer 2309, bağırsak 3838, iskelet kası 1911 ve kan hücreleri 22092 gen tarafından kontrol edilmektedir.

DNA'daki harflerin diziliş sırası insanın yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanısıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 10.000 işitme siniri ağının, 2 milyon optik sinir ağının, 100 milyar sinir hücresinin ve 100 trilyon hücrenin planları tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur.

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda 200 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin imkansızlığı daha iyi anlaşılır. Evrimci bir biyolog olan Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 aminoasit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 41000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.38

41000'de bir, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10620'de bir anlamına gelir. Bu sayı 10'un yanına 620 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 10'un yanında 11 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 620 tane sıfırlı bir rakamın gerçekten de kavranması mümkün değildir.

Evrimci Prof. Dr. Ali Demirsoy da bu konuda şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Esasında bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma şansı tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma şansı astronomik denecek kadar azdır.39

Bütün bu imkansızlıkların yanısıra, DNA çok zor reaksiyona giren bir yapıya sahiptir. Çünkü DNA, çift zincirden oluşmuş sıkı bir helezon şeklindedir. Bu bakımdan da canlılığın temeli olması düşünülemez.

Dahası, DNA, yalnız protein yapısındaki bir takım enzimlerin yardımı ile eşlenebilirken, bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Her ikisi de birbirine bağımlı olduğundan, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda mevcut olmaları gerekir. Ya da ikisinden birinin daha önce "yaratılmış" olması zorunludur. Amerikalı mikrobiyolog Homer Jacobson, bu konuda şöyle der:

İlk canlının ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının ve bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına ait emirlerin o anda birarada bulunmaları gerekmektedir. Bunların hepsinin kombinasyonu ise tesadüfen gerçekleşemez.40

Yukarıdaki ifadeler 1955 yılında, yani James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazılmıştı. Ancak bilimdeki tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için çözümsüz kalmaya devam etmektedir. Özetle, üremede DNA'ya duyulan ihtiyaç, bu üreme için bazı proteinlerin mevcut olma zorunluluğu ve bu proteinlerin de DNA'daki bilgilere göre yapılma mecburiyeti, evrimci tezleri çok somut bir biçimde çürütmektedirler.

Örneğin Alman bilimadamları Junker ve Scherer de kimyasal evrim için gerekli olan moleküllerin hepsinin sentezinin ayrı ayrı koşullar gerektirdiği ve kuramsal olarak bile elde edilme yöntemi birbirinden farklı birçok maddenin biraraya gelme şansının hiç olmadığını şöyle açıklarlar:

Şimdiye değin kimyasal evrim için gerekli tüm moleküllerin elde edileceği bir deney bilinmiyor. Dolayısı ile çeşitli moleküllerin değişik yerlerde çok uygun koşullarda üretilip, hidroliz ve fotoliz gibi zararlı etmenlere karşı korunup, yeni bir reaksiyon bölgesine taşınması

gerekmektedir. Burada tesadüften bahsedilemez çünkü böyle bir olayın kendi kendine gerçekleşme ihtimali yoktur.41

Kısacası evrim teorisi, moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen evrimsel oluşumlardan hiçbirisini ispatlayabilmiş değildir. RNA molekülünün nasıl olup da kendine bir hücre zarı bulduğu, daha sonra hücre organellerini nasıl ortaya çıkardığı gibi birçok soru cevapsız beklemektedir.

Canlılık Molekül Yığınlarının Ötesinde Bir Kavramdır

Buraya kadar bahsettiğimiz bütün imkansızlıkları ve mantıksızlıkları bir an için unutalım ve her nasılsa ilkel dünya koşulları gibi, olabilecek en kontrolsüz, en uygunsuz ortamda bir protein molekülünün meydana geldiğini varsayalım.

Tek bir proteinin oluşması da yetmeyecek, sözkonusu proteinin, bu kontrolsüz ortamda başına hiçbirşey gelmeden kendi gibi aynı şartlarda tesadüfen oluşacak başka bir molekülü daha beklemesi gerekecekti.... Ta ki hücreyi meydana getirecek milyonlarca uygun ve gerekli protein hep "tesadüfen" aynı yerde yanyana oluşana kadar. Önceden oluşanlar o ortamda ultraviyole ışınları, şiddetli mekanik etkilere rağmen hiçbir bozulmaya uğramadan, sabırla binlerce, milyonlarca yıl hemen yanıbaşlarında diğerlerinin tesadüfen oluşmasını beklemeliydiler. Sonra yeterli sayıda ve aynı noktada oluşan bu proteinler anlamlı şekillerde biraraya gelerek hücrenin organellerini oluşturmalıydılar. Aralarına hiçbir yabancı madde, zararlı molekül, işe yaramaz protein zinciri karışmamalıydı. Sonra bu organeller son derece uyumlu ve bağlantılı bir biçimde, bir plan ve düzen içerisinde biraraya gelip, bütün gerekli enzimleri de yanlarına alıp bir zarla kaplansalar, bu zarın içi de bunlara ideal ortamı sağlayacak özel bir sıvıyla dolsaydı, tüm bu "imkansız ötesi" olaylar gerçekleşseydi bile meydana gelen molekül yığını sizce canlanabilir miydi?

Cevap, hayırdır. Çünkü araştırmalar göstermiştir ki, hayatın başlaması için yalnızca canlılarda bulunması gereken maddelerin biraraya gelmiş olması yeterli değildir. Yaşam için gerekli tüm proteinleri toplayıp bir deney tüpüne koysak yine de bir canlı hücre elde etmeyi başaramayız.

Çünkü yaşam, organizmayı oluşturan parçaların ya da moleküllerin birarada bulunmasından çok daha öte, metafizik bir kavramdır. Yaşam, Allah'ın "Hayy" (Hayat sahibi) sıfatının bir yansımasıdır. Ancak O'nun dilemesiyle başlar, sürer ve sona erer. Her şey gibi yaşam da Allah'ın tek bir "ol" emri ile olur.

Evrim, canlılığın nasıl başladığını açıklayamadığı gibi, canlılık için gerekli malzemenin nasıl oluştuğunu ve biraraya geldiğini de açıklayamamaktadır.

Biz yine de bir an için bu imkansızlıkları kabul edelim; milyonlarca yıl önce, yaşamak için her türlü malzemeyi elde etmiş bir hücrenin meydana geldiğini ve bir şekilde "hayat sahibi" olduğunu varsayalım. Ancak evrim yine çökmektedir: Bu hücre bir süre yaşamını sürdürse bile, sonunda ölecek ve öldükten sonra ortada hiçbirşey kalmayacak, herşey en başa dönecektir. Çünkü genetik sistemi olmayan bu ilk canlı hücre kendini çoğaltamayacağı için ölümünden sonra geriye yeni bir nesil bırakamayacak, canlılık da bunun ölümüyle birlikte sona erecektir.

Genetik sistem ise yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak aminoasitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm

hammadde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz...

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte tam teşekküllü bir hücre olarak var olduğu, hem yaşayabileceği hem de etrafıyla madde ve enerji alışverişinde bulunabileceği uygun bir ortamda bulunduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da dünya üzerindeki ilk hücrenin, inanılmaz derecedeki kompleks yapısıyla, bir anda, durup dururken oluştuğu anlamına gelmektedir.

Peki kompleks bir yapı, bir anda oluşmuşsa, bunun anlamı nedir?

Bu soruyu bir de şu örnekle soralım. Hücreyi kompleksliği itibarıyla ileri teknolojiye sahip bir arabaya benzetelim. (gerçekte hücre, motoru ve tüm teknik donanımına rağmen arabadan çok daha kompleks ve gelişmiş bir sistem içermektedir). Şimdi soralım: Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşünürsünüz? Acaba ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen bir araya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığını mı düşünürsünüz? Arabayı oluşturan tüm hammadde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum sizi bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da bir araya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını düşündürür mü?

Elbette ki, akıl sağlığı yerinde olan her normal insan, arabanın bilinçli bir dizaynın, yani bir fabrikanın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir.

Tekrar hücreye dönersek, şunu söyleyebiliriz: Kompleks bir yapının durup dururken, bir anda bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir varlık tarafından yaratıldığını gösterir. Hele hücre kadar karmaşık bir yapıda, bu durum apaçık ortadadır. İşe yarar anlamlı bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimali sıfırken, bu hayali proteinlerden milyonlarcasının biraraya gelip hücreyi oluşturmasının ne derece imkansız olduğu açıktır.

İmkansızlıklar zinciri devam eder. İnsan vücudu için gerekli olan milyonlarca proteinin tesadüfen oluştuğunu ve tesadüfen aynı noktada biraraya yığıldığını varsaysak bile, bunun bir gökdelenin taşının, çimentosunun, yapı malzemelerinin bir arsaya yığılmasından daha öte bir anlamı yoktur. Bütün bu malzemelerin son derece karmaşık bir plan ve proje çerçevesinde, son derece ölçülü, hesaplı, düzenli, akılcı ve kontrollü bir şekilde ve bir emir-komuta zinciri içerisinde biraraya getirilmesi sonucunda bir gökdelen inşa edilebilir.

Ama bazı insanlar vardır ki, gökdelenleri gördüklerinde "kim tarafından inşa edilmiş" sorusunu sorarlar da, canlılara gelince "hangi tesadüf sonucunda oluşmuş" diye merak ederler. Bu gerçekten de anlaşılması zor bir körlüktür. Bunu anlamak, ancak Kuran'ın verdiği bilgiyle mümkün olur. Çünkü Kuran'a göre, bazı insanlar vardır ki, **"kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır." (Araf Suresi, 179)**

"Raslantıların Doğurduğu Hücre" Masalı

Evrim teorisi bilindiği gibi, canlılığın tesadüfler sonucunda meydana gelen bir hücreyle başladığını iddia eder. Daha sonra bu hücre çoğalarak yeni hücreleri oluşturmuş, bu hücreler de birleşerek ilkel canlı türlerini meydana getirmişlerdir. İlkel türler de zaman içinde gelişmiş türlere doğru evrimleşerek bugünkü modern canlıları oluşturmuşlardır. İnsan da bu evrim zincirinin en son halkasıdır.

Eğer bu hikayeye inanıyorsanız, aşağıda anlatacağımız buna benzer bir hikayeye de inanmamanız için bir sebep yok... Bu, bir şehrin hikayesidir:

Birgün çorak bir arazide kayaların arasına sıkışmış bir miktar killi toprak, yağan yağmurlar sonucunda balçık haline gelir. Balçık, güneş açınca kuruyup katılaşır ve içine karışan bazı minerallerin de katkısıyla sert ve dayanıklı bir halde şekillenir. Daha sonra, kendisine kalıp görevi gören kayalar bir şekilde ufalanıp dağılırlar ve ortaya düzgün, biçimli, sağlam bir tuğla çıkar. Bu tuğla senelerce, aynı doğal şartlarla yanında aynen kendisi gibi bir ikincisinin oluşmasını bekler. Daha sonra, benzer bir üçüncünün yanlarında meydana gelmesi için birlikte beklerler. Bu durum, aynı tuğladan aynı yerde yüzlercesinin, binlercesinin oluşmasına dek sürer. Herbir tuğlanın uygun yerde ve uygun biçimde oluşması için belki binlerce sene beklenir. Bu arada büyük bir şans eseri, önceden oluşan tuğlalarda hiçbir zayiat olmaz. Binlerce sene fırtınalara, yağmurlara, rüzgara, kavurucu güneşe, dondurucu soğuğa maruz kalan tuğlalar, kırılmaz, parçalanmaz, çatlamaz, başka yerlere savrulup dağılmaz, aynı yerde ve aynı sağlamlıkta diğer tuğlaları beklerler. Dahası bu tuğlaların meydana geldiği ortamdaki kil ve balçık aynı doğal şartlarla bunların da üzerine yapışıp katılaşarak tuğlaları kaba, şekilsiz ve kullanışsız kitleler haline getirmez. Her nasılsa, bütün tuğlalar aynı biçim, konum ve tertiplerini korurlar.

Tuğlalar yeterli sayıya ulaşınca, rüzgar, fırtına, hortum gibi doğal şartların etkisiyle savrulup yanyana ve üstüste planlı bir biçimde dizilip bir bina kurarlar. Bu arada elbetteki tuğlaları birbirine yapıştıracak çimento, harç gibi malzemeler de çok uygun bir zamanlamayla "doğal şartlar"la oluşup kusursuz bir plan içerisinde tuğlaların arasına girer ve bunları birbirlerine kenetlerler. Tabi bütün bu işlemler başlarken toprağın altındaki demir filizleri de "doğal şartlar"la şekillenip toprağın dışına uzanarak tuğlaların oluşturacağı binanın temelini atarlar. Sonuçta her türlü malzemesi, doğraması, tesisatıyla eksiksiz bir bina ortaya çıkar.

Elbetteki bina yalnızca temelden, tuğladan ve harçtan ibaret değildir. Öyleyse diğer eksikler nasıl tamamlanmıştır? Cevap çok basittir: Binanın ihtiyacı olan her türlü malzeme, üzerinde yükseldiği toprakta mevcuttur. Camlar için gereken silisyum, elektrik kabloları için gereken bakır, kirişler, kolonlar, çiviler, su boruları vs. için gereken demir toprağın altında bol miktarda mevcuttur. Ahşap doğrama sorunu da, yakın bir ormandaki ağaçların, çıkan kasırga ve hortumlar neticesinde sökülüp yontularak, binada kullanılmaya en uygun biçimde sel sularıyla inşaat yerine sürüklenmesiyle halledilir. Artık bütün bu malzemelerin şekillenip binanın içine yerleşmeleri de "doğal şartlar"ın hünerine kalmıştır. Esen rüzgar, yağan yağmur, biraz fırtına ve yer sarsıntısının da yardımıyla bütün tesisat, doğrama, aksesuarlar

tuğlaların arasında yerli yerine oturur. İşler o kadar rast gitmiştir ki, tuğlalar, ileride doğal şartlarla cam diye birşeyin oluşacağını biliyormuşçasına, gerekli pencere boşluklarını bırakarak dizilmişlerdir. Hatta ilerde yine rastlantılarla meydana gelecek su, elektrik, kalorifer tesisatlarının içlerinden geçebileceği boşlukları bırakmayı da unutmamışlardır. Dediğimiz gibi, işler o kadar rast gitmiştir ki, bu faaliyet sırasında tek bir aksilik, eksiklik, fazlalık, zamansızlık, uyumsuzluk meydana gelmemiştir. Herhangi bir aşamadaki aksilik, binanın çökmesine, parçalanmasına ya da hiçbir işe yaramayan bir tuğla yığınına dönmesine sebep olabilirdi. Fakat "tesadüfler", "rastlantılar" ve "doğal şartlar" hem zeki, titiz bir mühendis, hem disiplinli, sorumluluk sahibi bir ustabaşı, hem de gayretli, maharetli bir işçi gibi çalışmışlar, muhteşem bir uyum ve işbirliği göstermişlerdir...

Eğer bu hikayeye inandıysanız, bu kadar açıklamadan sonra, şehirdeki diğer binaların, tesislerin, yapıların, yolların, kaldırımların, altyapı, haberleşme ve ulaşım sistemlerinin nasıl oluştuğunu da siz düşünüp bulabilirsiniz. Hatta eğer biraz teknik bilginiz varsa ve konuyla da biraz ilgiliyseniz örneğin şehrin "kanalizasyon sisteminin evrimsel süreci ve mevcut yapılarla uyumu" hakkındaki teorilerinizi açıkladığınız birkaç ciltlik son derece "bilimsel" bir eser bile hazırlayabilirsiniz. Bu üstün çalışmalarınızdan dolayı akademik bir ödüle dahi layık görülebilir, kendinizi insanlık tarihine ışık tutacak bir deha olarak görebilirsiniz. Ancak böyle bir durumun insanın kendi akılsızlığını tescil etmekten başka bir anlamı yoktur.

HÜCREDEKİ MUCİZE VE EVRİM TEORİSİ'NİN SONU

Eğer bir kimse canlılığın, evrimin öne sürdüğü gibi ilkel dünya şartlarında, tesadüflerle oluşan bir hücreden başladığına inanıyorsa, yukarıdaki şehrin hikayesine de rahatlıkla inanabilecek bir akılsızlığa sahip olması gerekir. Çünkü tek başına bir hücre, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle büyük bir şehirle benzer bir karmaşıklığa sahiptir.

Hücrenin sarfettiği enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine hammaddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışardan gelen hammaddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri bu karmaşık yapının yalnızca bir bölümünü oluştururlar.

Hücrenin değil ilkel dünya şartlarında oluşması, günümüzün en ileri teknolojiye sahip laboratuvarlarında bile yapay olarak sentezlenmesi mümkün olmamıştır. Hücrenin yapıtaşı olan amino asitlerden ve bunların oluşturduğu proteinlerden yola çıkarak değil hücre, mitokondri, ribozom, vs. gibi hücrenin tek bir organeli bile oluşturulamaz. Dolayısıyla evrimin tesadüfen oluştuğunu iddia ettiği ilk hücre yalnızca bir hayalgücü ve fantezi ürünü olarak kalmıştır.

Hücre, bilim dünyasının ortak kanaatiyle, insanoğlunun bugüne kadar karşılaştığı en kompleks yapı ünvanını korumaktadır. Halen keşfedilmemiş pekçok sırrı içinde barındırmayı

sürdüren hücre, evrim teorisinin de en büyük açmazlarından birini oluşturur. Nitekim ünlü Rus evrimcisi A. I. Oparin gözardı edilemeyen bu gerçeği şöyle ifade eder:

Maalesef hücrenin meydana gelişi evrim teorisinin bütününü içine alan en karanlık noktayı teşkil etmektedir.42

Bu itiraftan, evrimin önünün daha ilk aşamada tıkandığı ve daha fazla ileri gitme şansının kalmadığı rahatlıkla anlaşılmaktadır. Zira, bilindiği gibi canlı vücudunun başlıca yapıtaşı hücredir. Dolayısıyla, henüz hücrenin hatta hücreyi meydana getiren proteinler ve proteinleri meydana getiren amino asitlerin meydana gelişini bile açıklayamayan bir teorinin, dünya üzerindeki canlıların ortaya çıkışı hakkında bir açıklama getirmesi mümkün değildir.

Aksine, hücre, insanın "yaratılmış" olduğunun en göz kamaştırıcı dellilerinden birini oluşturmaktadır.

Gerçekten de hücrenin yaşamını sürdürebilmesi için, çeşitli işlevlere sahip bütün temel parçalarının birarada bulunması gereklidir. Bu nedenle, eğer hücre evrim sonucu meydana gelmiş olsaydı, milyonlarca parçasının aynı anda ve aynı yerde var olmuş olması, bunların da aynı anda belli bir düzen ve plan içinde biraraya gelmiş olmaları gerekirdi. Böyle bir olayın tesadüfen gerçekleşebilmesi ise ihtimal sınırlarının çok ötesinde olduğundan, sözkonusu yapının varlığının "yaratılış" dışında hiçbir açıklaması olamaz.

Hücrenin, evrimin iddia ettiği gibi rastlantılar sonucu meydana gelebilmesi, basımevindeki bir patlamayla şans eseri bir ansiklopedinin basılıvermiş olmasından çok daha düşük bir ihtimale sahiptir.

Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de *Nature* dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi de bir evrimci olmasına rağmen Hoyle, tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747'nin oluşması arasında bir fark olmadığını belirtir.

Hücrenin içindeki binlerce küçük organel her saniye binlerce karmaşık işlem gerçekleştirir. Tek bir canlı hücresinde, enerji üretiminden vücutta kullanılan proteinlerin ve enzimlerin sentezine, dışarıdan alınan kimyasal maddelerin seçilip ayrıştırılmasından bunların kullanılabilecek hale getirilmesine, hücre içinde kullanılacak maddelerin cinslerine göre depolanmasına kadar pekçok karmaşık işlem ve bu işlemler için gerekli binlerce ara işlem ve organizasyon her an sürer.

Bu işlemlerde son derece karmaşık ve uzmanlaşmış olan, 'organel' adı verilen mikroskobik hücre elemanları görev yapar. Her ne kadar mikroskobik olsalar da her biri en az bir fabrika ya da laboratuvar kadar kompleks ve özelleşmiş olan bu organellerin yaptıkları işlemlerin birçoğu, günümüzün teknoloji harikası laboratuvarlarında bile gerçekleştirilemez. Örneğin hücrede oldukça karmaşık bir işlem sonucunda üretilen enzimlerin ve proteinlerin çoğu bugün suni yöntemlerle istenen verimde ve başarıda elde edilememektedir. Bitki hücrelerinde yapılan fotosentez işlemi suni yöntemlerle gerçekleştirilemediği gibi, bu işlemin bitki hücresinde meydana gelen birçok aşaması da bugün hala keşfedilememiştir.

Buna rağmen evrimciler, ilkel dünya şartları gibi olabilecek en kontrolsüz ortamda canlılığın rastlantılarla ortaya çıktığını hala iddia edebilmektedirler. Oysa bu, hiçbir zaman bilimsel verilerle uyuşmayan bir iddiadır. Ayrıca en basit ihtimal hesapları bile, değil canlı

bir hücrenin, o hücredeki milyonlarca proteinden bir tanesinin bile tesadüfen oluşamayacağını matematiksel olarak kanıtlamıştır.

Yaratılış ve Göz

Evrimcilerin hiç bir şekilde açıklayamadıkları ve bu nedenle de hasıraltı ettikleri daha binlerce yaratılış mucizesi vardır. Örneğin göz son derece olağanüstü bir organdır ve "tesadüf" ile açıklanması kesinlikle imkansızdır. Çünkü göz, örneğin insan gözü, 20'nin üstünde ayrı organdan oluşmaktadır: retina tabakası, mercek, dış kaslar, gözyaşı bezleri, beyine giden sinirler gibi, Ve bir gözün çalışabilmesi için, bu farklı parçaların hepsinin aynı anda var ve çalışır olması gerekir.

Şimdi böylesine karmaşık bir organ olan gözün "tesadüfen" ortaya çıkmış olup-olamayacağını düşünelim: Göz oluşumundan önceki canlılar, doğal olarak "gözsüz", yani göremeyen, görme kavramına sahip olmayan canlılardı. Böyle bir canlı sizce nasıl bir "Evrim" sonucu göze kavuşmuş olabilir? Bu canlı, "görmek" diye bir kavramı bile tanımamaktadır ki, kendi kendine bir göz oluşturmayı denesin? (Siz, şu anda altıncı bir duyu tasarlayıp, onu algılayacak bir organ düşünebiliyor musunuz?) Bu canlının böyle bir "talebi" olsa bile, kendi vücudunda bir göz oluşturamayacağı ortadadır.

Gözün oluşumuyla ilgili olarak bir de klasik "tesadüf" açıklamasını düşünelim. Sizce gözü olmayan bir canlıda nasıl olur da "tesadüfen" bir göz oluşabilir? Önce "tesadüfen" kafatasının içinde göze uygun iki boşluk oluşmuş olabilir mi? Sonra yine "tesadüfen" bu boşlukların içinde içi ışığı geçiren bir sıvıyla dolu iki küre oluşmuş olabilir mi? Daha sonra, bu sıvıların ön tarafında yine "tesadüfen" ışığın kırılmasını sağlayan ve ışığı gözün arka duvarında odaklayan iki mercek oluşmuş olabilir mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözün etrafa bakabilmesi için göz kasları "kendi kendine" oluşmuş olabilir mi? Daha sonra, yine "tesadüfen" gözün arka duvarında, ışığı algılayabilecek retina tabakası oluşmuş olabilir mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözü beyne bağlayacak sinirler kendi kendilerine, durup dururken var olmuş olabilirler mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözün kurumamasını sağlayacak gözyaşı bezleri oluşmuş olabilir mi? Daha sonra yine "tesadüfen", gözü toz ve benzeri yabancı maddelerden koruyacak iki göz kapağı ve kirpik oluşmuş olabilir mi?

Düşünün, bunların hepsi tesadüfen oluşmuş olabilir mi? Hem de saydığımız organların hepsinin aynı canlıda oluşmuş olması gerekir. Evrimcilerin kabul ettikleri kurala göre, vücudun içinde çalışmayan organlar körelirler (Dallo kuralı). Buna göre, eğer gözün herhangi bir parçası "tesadüfen" oluşmuş olsa bile—ki bu bile pratikte imkansızdır—bu parça bir işe yaramadığı için körelirdi. Çünkü gözün görebilmesi için, bütün parçaların tam olarak var ve çalışır olması gerekir. Gözyaşı bezleri dahi çalışmasa, bir göz beş-on dakika içinde kurur ve işlevini yitirir.

Bu şu demektir: Göz, ilk kez hangi canlıda oluştuysa, tam ve eksiksiz olarak bir anda oluşmuş olmalıdır. Bu gözün "yaratılmış" olması demektir. Evet, açıktır ki, göz, Allah tarafından yaratılmıştır. Kuran, bu konuda insana şöyle seslenir: **"O, sizin için kulakları, gözleri ve gönülleri inşa edendir; ne kadar az şükrediyorsunuz?" (Müminun Suresi, 78)**

Gözün yaratılmış olduğu o denli açık bir gerçektir ki, Darwin, "canlıların sahip olduğu gözleri düşünmek, beni bu teoriden soğuttu" demişti. Ali Demirsoy da konu hakkında yine bir "inci" döktürmekte ve gözün oluşumunun —ne demekse— bir "Evrim mucizesi" olduğunu

söylemektedir.43

Göz için geçerli olan tüm bu anlatılanlar, kulak, karaciğer, kalp, böbrek ve benzeri tüm organlar, hatta tüm vücud için geçerlidir. İnsan vücudu, hepsi son derece karmaşık binlerce ayrı sistemin uyum içinde çalışması sayesinde ayakta durmaktadır. Böbreksiz, karaciğersiz, damarsız, kemiksiz ya da alyuvarsız bir insan olamaz. Bu organların hepsi aynı anda var ve çalışır durumda olmalıdır. İnsanın önce "tesadüfen" bir böbreğe, sonra yine "tesadüfen" bir karaciğere sahip olması gibi bir saçmalık düşünülemez. Dolayısıyla, insan vücudu tam bir bütün olarak ortaya çıkmış, yani yaratılmıştır.

SONUÇ

Kitapçığın başından bu yana incelediklerimiz bize somut bir gerçeği göstermektedir: Evrim, bilimsel verilerle ispatlanan bir gerçek değil, çeşitli sahtekarlık ve beyin yıkama yöntemleri ile topluma telkin edilen bir yalandır. Evrim'i toplumlara telkin eden belirli güçler vardır. Evrim'i insanlara kabul ettirmeyi "en büyük görev" olarak kabul eden Masonluk, sözkonusu güçlerin en önemlisidir.

Sözkonusu güçlerin Evrim üzerinde bu kadar durmalarının nedeni ise açıktır: Evrim, dinin gösterdiği doğrulara karşı öne sürülebilecek tek iddiadır. Siyasi/ekonomik çıkarları nedeniyle, dindar değil, din-dışı bir dünyayı tercih eden güçlerse, bu nedenle tek çareyi Evrim'de bulmaktadırlar. Evrim, dine sırt çevirmek (ve çevirtmek) isteyenler için yegane yoldur. Bu nedenle ne denli tutarsız, saçma ve çürük bir yol olursa olsun, mutlaka ve mutlaka savunulmakta, telkin edilmekte ve kabul ettirilmektedir.

Bu nedenle Evrim'i savunan güçlerin içinde bulundukları konum aslında oldukça ilginçtir: Önce bir yalan uydurmakta, sonra bu yalana kendileri inanmakta ve sonra da onu diğer insanlara telkin etmektedirler. Tam da **"onlar, hem ondan (Kuran'dan) alıkoyarlar, hem kendileri kaçarlar" (Enam, 26)** ayetinde haber verildiği gibi.

Evrimcilerin içinde bulundukları bu durum, Kuran'da (yani Evrimcilerin yalanlamaya uğraştığı kaynakta) daha pek çok yerde ayrıntılarıyla anlatılır. Kuran, insanları inkarda ısrar etmeye neyin yönelttiğini çok hikmetli bir biçimde bildirir. Bu nedenle Evrimci (ve daha diğer inkarcı) düşünce yapısının altında neyin yattığını Kuran'dan öğrenmekte yarar var.

Kuran, herşeyden önce, "iman"ın aslında son derece kolay ve doğal olduğunu vurgular: Canlıların öylesine mükemmel, öylesine hayret verici özellikleri vardır ki, bunların "rastlantılar sonucu" oluşmuş olması kesinlikle mümkün değildir. İnsan, bir yerde yazılı tek bir harfin bile kendi kendine mi oluşuğu, yoksa birisi tarafından mı yazıldığı sorusuna, açıkça "bir yazıcı tarafından yazılmıştır" cevabı verir. Harf varsa, yazar da vardır. Resim varsa, ressam da vardır. Yapılmış olan herşey, birisi tarafından yapılmıştır. Hiç bir şey, yaratılmadan var olmaz. Kuran, bu konuda insana şöyle seslenir:

Yoksa onlar, hiç bir şey olmaksızın mı yaratıldılar? Yoksa yaratıcılar kendileri mi? Yoksa gökleri ve yeri onlar mı yarattılar? Hayır; onlar, kesin bir bilgiyle inanmıyorlar. (Tur, 35-36)

Sonsuz dengeye, sonsuz güzelliğe, sonsuz sanata sahip olan evren ve içindekiler de kuşkusuz yaratılmış, yapılmıştır. Akıl ve vicdan sahibi her insan, bunu kolaylıkla farkedebilir ve tüm varlıkların bir Yaratıcı'nın eseri olduğunu rahatlıkla kavrayabilir.

Yapması gereken tek şey, toplumun düşüncesini perde arkasından yönlendiren ve insanları Allah'ı inkar etmeye sürükleyen bazı güçlerin telkinlerine, ya da kendi bencil istek ve tutkularına göre değil, vicdan ve aklına göre düşünmesidir.

O zaman aşağıdaki ayetlerde ifade edilen gerçekleri görebilir:

Sizleri Biz yarattık, yine de tasdik etmeyecek misiniz? Şimdi (rahimlere) dökmekte olduğunuz meniyi gördünüz mü? Onu sizler mi yaratıyorsunuz, yoksa yaratıcı Biz miyiz?...

Şimdi ekmekte olduğunuz (tohum)u gördünüz mü? Onu sizler mi bitiriyorsunuz, yoksa bitiren Biz miyiz? Eğer dilemiş olsaydık, gerçekten onu bir ot kırıntısı kılardık; böylelikle şaşar-kalırdınız. (Şöyle de sızlanırdınız:) 'Doğrusu biz, ağır bir borç altına girip-zorlandık. Hayır, biz büsbütün yoksun bırakıldık.'

Şimdi siz, içmekte olduğunuz suyu gördünüz mü? Onu sizler mi buluttan indiriyorsunuz, yoksa indiren Biz miyiz? Eğer dilemiş olsaydık onu tuzlu kılardık; şükretmeniz gerekmez mi?...

Şu halde büyük Rabbini ismiyle tesbih et. (Vakıa Suresi, 57-74)

NOTLAR

1 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara Meteksan Yayınları 1984, sf. 61.
2 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara Meteksan Yayınları 1984, sf. 61.
3 Mason Dergisi, Sayı: 25-26, sf.14.
4 Mimar Sinan Dergisi, Sayı 38, sf. 18, yıl 1980.
5 Marks Engels Mektuplar, sf.126.
6 Marx ve Engels Mektuplar, cilt 2, sf. 426.
7 Friedrich Engels, Ütopik Sosyalizm-Bilimsel Sosyalizm, sf. 85.
8 Charles Darwin, The Origin of Species: By Means of Natural Selection or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life, London: Senate Press 1995, s. 134.
9 Richard Monestarsky, "Misteries of the Orient", Discover, Nisan 1993, s. 40.
10 Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, London: W. W. Norton 1986, s. 229.
11 Stefan Bengston, Nature, 345: 765 (1990).
12 Ernst A. Hooten, Up From the Ape, New York: Mc Millan 1931, s. 332.
13 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor & Fields 1982, s. 204.
14 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, 5 Nisan 1979, s. 44.
15 "Piltdown", Meydan Larousse, Cilt 10, s. 133.
16 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, 5 Nisan 1979, s. 44.
17 William K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not On Nor a Man", Science, Volume 66, Aralık 1927, s. 529.
18 Elwyn Simons, "Puzzling Out Men's Ascent", Time, 7 Kasım 1977, Sayı 110, s. 48.
19 Robert Eckardt, "Population Genetics and Human Origins", Scientific American, Sayı 226, 1972, s. 94.
20 David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", Science, Nisan 1982, s. 6-7.
21 Jean Jacques Hublin, The Hamlyn Encyclopædia of Prehistoric Animals, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd. 1984, s. 120.
22 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor & Fields 1982, s. 32.
23 Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", Bilim ve Teknik, Ekim 1984, Sayı 203, s. 25.
24 Storris L. Olson & Alan Fedducia, "Flight Capability and the Pectoral Girdle of Archæopteryx", Nature, 15 Mart 1979, Sayı 278, s. 248.
25 Old Bird, Discover, 21 Mart 1997.
26 Shipman Pat, "Birds Do It... Did Dinosaurs?" New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 28.
27 Douglas Dewar, İnsan: Özel Yaratık, s. 103-104.
28 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, Sayı: 258, s. 389.
29 Richard Leakey, The Making of Mankind, London: Spehere Books 1981, s. 116.
30 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, Sayı 87, Aralık

1978, s. 10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", American Journal of Physical Anthropology Supplement, Sayı 12, 1991, s. 94.

31 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, Sayı 87, Aralık 1978, s. 10.

32 Richard B. Bliss & Gray E. Parker, Origin of Life, California 1979, s. 14.

33 Kevin Mc Kean, Bilim ve Teknik, Sayı 189, s. 7.

34 J. P. Ferris & C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen and Water Mixture as a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", Journal of American Chemical Society, Cilt 97, Sayı 11, 1975, s. 2964.

35 Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7.

36 Richard B. Bliss & Gray E. Parker, Origin of Life, California 1979, s. 14.

37 Richard Dickerson, "Chemical Evolution", Scientific American, Cilt 239, Sayı 3, 1978, s. 74.

38 Frank B. Salisbury, Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution, s. 336.

39 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 39.

40 Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life," American Scientist, Ocak 1955, s.121.

41 Reinhard Junker, Siegfried Scherer, "Entstehung Gesiche Der Lebewesen", Weyel, 1986, s. 89.

42 A. I. Oparin, Origin of Life, s. 196.

43 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara Meteksan Yayınları 1984, sf. 161.